

บทนำ

“หมดคำถามครับท่าน” ทนายความวัยกลางคนหันไปบอกกล่าวแก่คณะผู้พิพากษาพร้อมค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

“ท่านอัยการจะถามคำถามใหม่ครับ” ผู้พิพากษาเจ้าของสำนวนกล่าวถามอัยการฝ่ายโจทก์

“ถามค่ะ” นับดาวลุกขึ้น ค้อมศีรษะทำความเคารพศาลแล้วมองตรงไปยังเป้าหมายของเธอในวันนี้... จำเลยในคดีนำเข้ายาเสพติดให้โทษประเภทที่หนึ่งเพื่อจำหน่าย มีระวางโทษถึงประหารชีวิต

“เมื่อคืนนี้พยานให้การต่อศาลว่า พยานไม่เคยทราบว่าพ่อเลี้ยงภูผา ผู้เป็นนายจ้างของพยานเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติด ใช่หรือไม่คะ” อัยการสาวยิงคำถามแรกใส่จำเลยผู้ขึ้นให้การเป็นพยานในวันนี้

“ใช่ครับ” นายพนัสตอบอย่างหนักแน่น

ซึ่งเป็นคำตอบที่นับดาวคาดไว้อยู่แล้ว...

“เมื่อคืนนี้พยานให้การตอบคำถามทนายจำเลยว่า ตนเองเป็นเพียงผู้จัดการไร้อา ตูแลเรื่องกิจการงานต่างๆ ภายในไร่ของพ่อเลี้ยงภูผา พยาน

“ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับกิจการที่ผิดกฎหมายของพ่อเลี้ยงเลยแม้แต่อย่าง เดียว” เธอทวนคำให้การที่พยานว่าไว้ตอนทนายจำเลยซักถาม

“ใช่ครับ”

“แต่พยานฝ่ายโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ปส. ชุดจับกุมยืนยันว่า ขณะเข้าทำการจับกุมในคดีนี้ พยานอยู่ในเหตุการณ์นำเข้าเมทแอมเฟตามีน จำนวนห้าแสนเม็ดและเฮโรอีนจำนวนสามร้อยยี่สิบกรัม ผ่านเข้ามาทาง ชายแดนสุราษฎร์ธานีด้วย”

“ใช่ ผมอยู่ในเหตุการณ์ แต่ผมไม่รู้ว่าจะมีการนำเข้ายา ผมแค่ขับรถ ไปส่งเจ้านายของผม นายให้ขับไปไหนผมก็ต้องทำตามคำสั่ง”

นับดาวรู้อยู่แก่ใจว่าเขาโกหก แต่ปัญหาคือ จะทำอย่างไรให้ศาลรู้ อย่างที่เธอรู้

“ตกลงว่าพยานเป็นคนขับรถของพ่อเลี้ยงฎาหรือเป็นผู้จัดการไว้กัน แน่ละ” อัยการสาวหยอดคำถามต่อไป เธอพยายามถามด้วยท่าทางสบายๆ เพื่อให้จำเลยผ่อนคลายไปด้วย... ผ่อนคลายก็อาจจะหมายถึงลืมระวังตัว

“เป็นผู้จัดการ แต่ก็ได้ไปไหนมาไหนกับพ่อเลี้ยงบ่อยๆ ส่วนใหญ่ผม จะเป็นคนขับรถให้”

ผู้ถามค้านทำท่าครุ่นคิด...

“งั้นมันไม่น่าแปลกหรือ ที่พยานไม่รู้ว่าพ่อเลี้ยงฎาเป็นหนึ่งใน หัวหน้าเครือข่ายกระจายยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดของภาคเหนือ”

“ไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ ไม่ได้หมายความว่าต้องรู้ทุกเรื่อง ผม ไม่ได้ตัวติดกับพ่อเลี้ยงฎาตลอดเวลา ขนาดตอนที่ตำรวจปลอมตัวมาเป็น พ่อเลี้ยงผมยังจับไม่ได้ ถ้าตัวติดกันตลอด รู้เรื่องทุกซอกทุกมุม ผมก็คง รู้ตัวไปนานแล้วว่าเจ้านายผมตายไปแล้ว”

พนักเอนเรื่องที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติดรายหนึ่งสวมรอยเป็น พ่อเลี้ยงฎามาโต้กลับ ซึ่งนับดาวรู้รายละเอียดเรื่องนี้ดี และตำรวจนายนั้น ก็มีชื่อเป็นหนึ่งในพยานฝ่ายโจทก์ ซึ่งสืบพยานไปแล้วตั้งแต่นัดก่อน

“ถ้าพยานบอกว่าไม่ได้ตัวติดกันกับพ่อเลี้ยงตลอด ึ่งรบกวนพยาน
ดูรูปถ่ายนี้ นี่คือรูปถ่ายที่สายลับตำรวจ ปส. ถ่ายเก็บไว้ได้ในวันที่พ่อเลี้ยง
ภูผานัดพบกับจะยอบ ผู้ได้ชื่อว่าเป็นนักค้ายาเสพติดรายใหญ่แถบชายแดน
ภาคเหนือ สายลับยืนยันว่า ในวันนั้นมีการเจรจันัดนำเข้ายาเสพติดตลอด
ใหญ่ในคดีนี้ ผู้ชายในรูปที่หนึ่งอยู่ข้างๆ พ่อเลี้ยงภูผานั้นคือพยานใช่หรือไม่”
นับดาวนำเสนอวัตถุพยานให้จำเลยดู

พนักสะโงกมองแวบเดียวก็ปฏิเสธ “ไม่ใช่”

แน่นอนว่าเขาต้องตอบอย่างนั้น นับดาวรู้ดีอยู่แล้ว เพราะในรูปที่
สายลับถ่ายมาได้เห็นใบหน้าของคนที่นั่งอยู่ข้างพ่อเลี้ยงภูผาไม่ชัดเจน อาจ
เพราะคนถ่ายไปพักที่ตัวพ่อเลี้ยงมากกว่า ในมุมมองของศาลก็น่าจะเป็นที่
เคลือบแคลงสงสัยว่าเป็นพนักจริงหรือไม่

“รบกวนพยานอ่านวันเดือนปีที่ระบุในสำนวนการสอบสวนของ
เจ้าหน้าที่ รูปนี้ถูกถ่ายไว้ตั้งแต่วันที่เท่าไรคะ” อัยการสาวชี้ไปยังจุดที่ไฮไลต์
ไว้ให้จำเลยเห็นชัดๆ

พนักสะโงกมองแล้วก็อ่านตามที่อัยการต้องการ “๒๕ พฤศจิกายน
๒๕๕๘”

นับดาวพยักหน้าพอใจ ระหว่างนั้นศาลฟังมองการโต้ตอบระหว่าง
อัยการโจทก์กับพยาน และคอยบันทึกคำให้การพยานตลอดเวลา

นับดาวดึงกระดาษสำเนาสอบสวนของตำรวจออกมาแล้วยื่นรูปถ่าย
ใบเดิมให้พยานดูอีกครั้ง พลังถามว่า

“พยานยืนยันว่า วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ตอนที่พ่อเลี้ยงภูผา
นัดพบกับจะยอบ พยานไม่ได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์นี้ ผู้ชายที่สวมเสื้อโปโล
สีน้ำเงิน มีขลิบลีสีขาวที่ขอบปกและขอบแขนทั้งสองข้าง สวมกางเกงยีน
คนที่นั่งอยู่ข้างพ่อเลี้ยงภูผาในรูปนี้ไม่ใช่พยาน ถูกต้องหรือไม่”

“ไม่ใช่ผมอย่างแน่นอน” พนักยื่นกราน

นับดาวพยักหน้า หยุดหนึ่งประสานสายตากับจำเลยครู่หนึ่ง แล้วเดิน

กลับไปหยิบเอกสารที่โต๊ะ

“แต่ทำไมผู้ชายเสื้อสีน้ำเงินคนนี้ถึงได้มีลักษณะรูปร่างและหน้าตาคล้ายพยานนัก” คำถามนี้เธอไม่ได้หวังคำตอบที่เป็นประโยชน์อะไร แต่เตะถ่วงเวลาหาเอกสารบนโต๊ะก็เท่านั้น

“คนเราก็รูปร่างหน้าตาคล้ายกันได้ ไม่งั้นนายตำรวจนั้นจะปลอมตัวเป็นพ่อเลี้ยงหลอกทุกคนได้หรือ” พันสยงคงใช้ประเด็นเรื่องการปลอมตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจมาเป็นข้ออ้างให้ประโยชน์แก่ตน

‘นายตำรวจนั้น’ นั่งอยู่ในห้องพิจารณาคดีวันนี้ด้วย เขามาตั้งแต่นัดครั้งก่อน ขึ้นให้การในฐานะพยานฝ่ายโจทก์ วันนี้เขาไม่จำเป็นต้องมา ที่มาก็เพราะอยากติดตามผลคดี อยากเห็นจุดจบของผู้ชายที่นั่งอยู่บนดอกพยานนั้น

นายตำรวจนั่งอยู่ด้านหลังห้องจ้องมองพยานอยู่ตลอด...

นับดาวเองก็สังเกตเห็นเจ้าหน้าที่นายนั้น แต่เธอต้องตั้งสมาธิกับการถามค้าน เพราะนี่คือช่วงเวลาสำคัญของคดี ตอนนี้เธอมีหลักฐานบางอย่างอยู่ในมือแล้ว บางอย่างที่อาจจะหักล้างคำพูดของจำเลยได้

“เออละ ถ้าพยานยืนยันว่าคนในรูปที่สายลับถ่ายไว้ไม่ใช่พยาน แล้วรูปนี้ล่ะคะ ใช้พยานหรือไม่”

รูปที่สองถูกส่งให้พันสยง เมื่อเห็นรูปสีหน้าเขาก็เปลี่ยนไปทันที แววตาของเขาล่อกล่อมองไปที่ทนายความของตน

นับดาวสังเกตเห็นปฏิกิริยาที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลา เธอรู้ว่าชกตรงเป้าเข้าให้แล้ว

“อัยการขอถามย้ำอีกที” เมื่อจำเลยทิ้งช่วงนานกว่าปกติ เธอก็รีบรุกไล่ไม่ให้ตั้งตัว

“ผู้ชายสวมเสื้อโปโลสีน้ำเงิน มีขลิบสีขาวที่ชอบปกและขอบแขนเสื้อสวมกางเกงยีนในรูปนี้ใช่พยานหรือไม่” เธอชี้ไปที่รูปล่าสุดอีกครั้ง

พันสยงอึ้ง จะตอบว่าใช่ก็เข้าตัว จะตอบว่าไม่ใช่ก็ได้เพราะมันเห็น

อยู่หน้าโถว่าเป็นเขา รูปที่สองนี้เป็นภาพหน้าตรง แถมยังมีภรรยากับลูกชาย
ของเขาอยู่ในรูป จะปฏิเสธอย่างไรได้ ถึงแม้จะซักซ้อมให้การกับนายความ
มาแล้วแต่พินส์ก็เหงื่อตกอยู่ดี

นับดาวจ้องรอคำตอบจากเขา

พินส์จ้องตอบ เป็นการจ้องตาวัดใจก่อนที่พินส์จะผินใจตอบออกมา
“ใช่”

นับดาวยิ้มพอใจ แล้วเปิดให้ศาลดูเอกสารเพิ่มเติมเพื่อแสดงว่าภาพ
ที่สองเป็นภาพที่บันทึกจากเฟชบุ๊กส่วนตัวจำเลยเอง พินส์เห็นก็หน้าซีด แสดง
ว่าคงไม่ทันได้เห็นส่วนนี้ในพยานเอกสารปึกหนามาก่อน

“รูปนี้พนักงานสอบสวนได้เซฟมาจากเฟชบุ๊กของพยาน พยานได้
ถ่ายรูปกับลูกชายและภรรยาที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง และลงเฟชบุ๊กในวันที่
๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เวลา ๑๙.๓๐ น. เช็กอินสถานที่ชื่อร้านอาหาร
แห่งนี้ติตริมน้ำโขง”

“ผมพาครอบครัวไปกินอาหารที่ร้านนี้บ่อยๆ วันที่ถ่ายกับวันที่ลง
อาจจะไม่ตรงกัน บางทีไปกินสองสามวันแล้วผมก็ค่อยเอามาลง”

การที่พินส์แก้ตัวแบบนี้เท่ากับยอมรับว่าเขาเป็นคนลงรูปนี้ในเฟชบุ๊ก
ของตัวเองจริง นับดาวซอมนิ้มไว้ในใจ

เธอกล่าวต่อว่า “เนื่องจากในรูปถ่ายจะเห็นว่าทางร้านมีการจัดตกแต่ง
ตามเทศกาลยี่เป็งหรือวันลอยกระทง ซึ่งในปีนั้นวันลอยกระทงตรงกับ
วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน และด้านหลังพยานกับครอบครัวก็มีคนกำลังลอย
กระทงกันอยู่ริมน้ำ อัยการได้สอบถามไปทางร้านอาหาร ทางร้านยืนยันว่า
การตกแต่งร้านในภาพนี้เป็นการตกแต่งในเทศกาลลอยกระทงเมื่อสองปี
ก่อน คือในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ อย่างแน่นอน นั่นแสดงว่า
พยานถ่ายรูปนี้ในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และนำรูปลงเฟชบุ๊ก
ในวันเดียวกัน ถูกต้องไหมคะ”

“ก็คงจะอย่างนั้น” พินส์ตอบแบ่งรับแบ่งสู้

“รูปที่ถ่ายในร้านอาหารนี้ พยานสวมเสื้อสีน้ำเงินกับกางเกงยีน ชุดเดียวกับคนที่นั่งอยู่ข้างพ่อเลี้ยงภูผา ในวันที่เจรจาเรื่องนำเข้ายาเสพติดกับจะยอโบ ซึ่งก็เป็นวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ตรงกัน แต่เป็นช่วงเวลาสาย นั้นแสดงว่าพยานสวมชุดนี้ตั้งแต่เช้าและออกจากบ้านติดตามพ่อเลี้ยงภูผาไปเจรจากับจะยอโบ แล้วตกเย็นก็พาครอบครัวไปรับประทานอาหารในวันลอยกระทง ผู้ชายเสื้อสีน้ำเงินที่นั่งข้างพ่อเลี้ยงภูผาแต่งตัวเหมือนกับพยานที่ร้านอาหารในวันเดียวกันทุกกระเบียดนิ้ว แสดงว่าผู้ชายที่นั่งอยู่ในวงเจรจารูปแรกก็คือพยานนั้นแหละ ที่นี้พยานจะปฏิเสธว่าไม่รู้เห็นเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของผู้เป็นนายจ้างได้อย่างไรคะ”

“คุณนับดาวครับ”

อัยการสาวหยุดเดินเมื่อได้ยินเสียงเรียกและเสียงผีเท้าไล่ตามมา จากด้านหลัง หันกลับไปจึงพบว่าทนายความหนุ่มกำลังวิ่งตามเธอมา

“คะ” เธอขานรับและยื่นรอกจนเขามาถึงตัว

ติณณ์ไปรยยิ้มทักทายมาแต่ไกล พอมาถึงก็ยิ้มไม่หุบ

“วันนี้สืบพยานสนุกดีนะครับ คุณทำการบ้านมาดีมาก” วันนี้ติณณ์มาว่าความอีกคดีในบัลลังก์ใกล้ๆ กัน เขาเสร็จก่อนจึงแวะเข้าไปดูคดีของนับดาวด้วย

อัยการสาวยิ้มบางๆ

สำนวนการสอบสวนคดีนี้ เมื่อต้นทางตำรวจส่งมาให้ดู เธอพบว่ายังมีช่องโหว่ คือรูปถ่ายของพนักในวันที่มีการเจรจาซื้อขายยาเสพติดเห็นตัวพนักไม่ได้ชัดเจน แม้ตำรวจชุดจับกุมจะให้การยืนยันแต่พนักก็คงปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่ใช่

ส่วนวันนำเข้ายานั้นมีรูปถ่ายพนักชัดเจน เธอเดาว่าพนักน่าจะอ้างว่าตามไปกับภูผาโดยไม่รู้จะไปทำอะไร นับดาวจึงต้องลองหาหลักฐานอื่นเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักมีส่วนรู้เห็นจริงหรือไม่ เธอลองค้นประวัติผู้ต้องหา

ลองเอาชื่อไปค้นในอินเทอร์เน็ต และได้พบเฟซบุ๊กของพนัสโดยบังเอิญ

โชคดีที่พนัสเปิดบางโพสต์เป็นสาธารณะไว้ ที่แรกเข้าไปไลค์ก็ไม่นึกว่าจะพบอะไรที่นำมาเชื่อมโยงกับคดี หรือใช้ยืนยันว่าพนัสมีส่วนรู้เห็นในกิจการผิดกฎหมายของพ่อเลี้ยงภูผาได้ เพราะคนร้ายคงไม่เอาภาพผิดกฎหมายมาลงใจแจ้ง จนไปสะดุดตารูปถ่ายครอบครัวในวันลอยกระทงเมื่อสองปีก่อน พนัสสวมใส่ชุดคันทา เทียบกับรูปถ่ายจากสายลับก็คือชุดเดียวกัน ดูวันที่ในสำนวนคดีของพ่อเลี้ยงภูผาแล้วเห็นว่าเป็นวันตรงกันอีก จึงจับมาเป็นหลักฐานยืนยันตัวตนว่าพนัสอยู่ในวงเจราจนั้นจริง ๆ

นับดาวชี้ทางให้พนักงานสอบสวนลองดูหลักฐานชิ้นนี้และให้ใส่รวมมาในสำนวนด้วย พยานหลักฐานเป็นเอกสารปีกใหญ่ ทั้งศาลและทนายจำเลยอาจไม่ได้ตรวจตราทุกหน้าอย่างละเอียด จึงไม่มีใครตั้งคำถามคัดค้านพยานหลักฐานชิ้นนี้ เมื่อศาลได้ตรวจดูบัญชีระบุพยานเรียบร้อยแล้วก็เริ่มสืบพยาน นับดาวคิดว่าตัวทนายจำเลยก็น่าจะได้เห็นรูปนี้ในปีกพยานเอกสารมาก่อนแล้ว แต่อาจจะไม่ทราบว่ามี mốiเชื่อมโยงกับคดีอย่างไร จึงไม่ได้ซักซ้อมกับพนัสมาให้ดี

“วันนี่หลังเลิกงาน คุณนับดาวว่างหรือเปล่าครับ” ตินณัฏถาม

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาถามอะไรที่ไม่เกี่ยวกับงาน นับดาวจึงไม่แปลกใจอะไรนัก เธอรู้จักกับตินณัฏตั้งแต่ย้ายมาประจำที่เชียงใหม่ใหม่ๆ เคยสู้คดีกันมาสองสามคดี ปกติตินณัฏว่าความคดีแพ่งเป็นหลัก รับความอาญาค่อนข้างน้อย เขาเคยบอกเธอว่าตนเองว่าความคดีมาเป็นร้อยไม่เคยแพ้ มาแพ้เอาคดีที่นับดาวเป็นอัยการโจทก์คดีแรก

“เลิกงานก็ว่าจะกลับบ้านเลยคะ”

“แปลว่าไม่มีนัดที่ไหน” เขาสรุปเอาเองเสร็จสรรพแล้วหยอดต่อว่า “เพื่อนผมเปิดร้านอาหารใหม่อยู่แถวๆ ไนต์บาร์ซาร์ มีทั้งอาหารไทยอาหารฝรั่ง เขาได้เซฟมาจากกรุงเทพฯ ผมอยากชวนคุณนับดาวไปลองชิมด้วยกันไปนะครับ”

นับดาวจ้องมองคู่สนทนา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทนายความหนุ่มชวนเธอไปกินข้าว เขาเคยลองมาสองสามครั้งแต่เธอปฏิเสธอย่างสุภาพทุกครั้งไปวันนี้ไม่รู้อะไรต่อใจทำให้นับดาวนึกอยากจะลองให้โอกาสเขาและให้โอกาสตัวเองดูสักครั้ง

“ก็ได้ค่ะ นัดกี่โมงคะ”

ดูท่าเขาประหลาดใจไม่น้อยที่ได้รับคำตอบรับ สักพักหนึ่งแวตาก็เปล่งประกายแสดงความดีใจ และมีท่าทางกระตือรือร้น

“สักทุ่มละกันครับ”

“ขอเป็นหกโมงได้ไหมคะ ฉันไม่อยากกลับตึกมาก” เธอขอและบอกเหตุผลตรงๆ

ติณณ์รีบพยักหน้าตกลง

“ได้ครับ งั้นเกือบๆ หกโมงผมไปรับที่บ้านนะครับ”

“ฉันไปเองดีกว่าค่ะ คุณบอกที่ตั้งร้านมาร์เก็ตพอ”

ณ ลานจอดรถบริเวณศาล...นับดาวกำลังเดินมุ่งไปยังประตูทางออกเพื่อข้ามถนนกลับไปยังสำนักงานของตน พอดิ่มองเห็นชายหนุ่มร่างสูงเดินอยู่ข้างหน้า เห็นแค่เบื้องหลังก็จดจำได้จึงร้องเรียกไว้

“สารวัตรคะ”

ชายหนุ่มที่เดินนำอยู่หยุดชะงักและหันกลับมา เมื่อเห็นว่าเป็นนับดาวก็ยิ้มให้ แล้วเดินย้อนกลับมาสามสี่ก้าว

“สวัสดีครับคุณนับดาว”

นับดาวยิ้มตอบ วันนี้นายตำรวจหนุ่มเข้ามาในห้องพิจารณาคดีตอนที่เริ่มการพิจารณาไปสักพักแล้ว เธอกับเขาจึงยังไม่ทันได้ทักทายกัน

“ไม่รู้ว่าคุณวันนี้สารวัตรจะมาด้วย ขอขอบคุณสารวัตรมากนะคะที่ให้ความร่วมมือมาเป็นพยานในคดีนี้”

“เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วครับ กว่าจะจับมาได้ไม่ใช่ง่ายๆ ถ้าจำเลย

หลุดไปได้ก็เท่ากับพวกผมเห็น้อยเปล่า ยังไงก็ต้องเอาให้ถึงที่สุด ผ่าก้าน
อัยการด้วยนะครับ” พันตำรวจตรี เศรษฐ์วัฒน์ ค่อมศรีชะลงนิตหนึ่งเป็นการ
ให้เกียรติ แม้อีกฝ่ายจะมีอายุน้อยกว่าเขา

เท่าที่รู้มานับดาวน่าจะอายุประมาณสามสิบ อ่อนกว่าเขาหกปี แต่
ใบหน้าของเธอยังดูอ่อนเยาว์เหมือนสาววัยยี่สิบกลางๆ รูปร่างโปร่งบาง
ผิวขาวใสเนียนสวยตามแบบฉบับของสาวเหนือ ดวงหน้ารูปไข่ กรอบขนตา
ยาวดำขลับคมชัด เสริมให้ดวงตาคมเด่น...ที่สะดุดตาอีกอย่างก็คือรอยยิ้ม
พิมพ์ใจ

“เป็นหน้าที่ของฉันอยู่แล้วเหมือนกันค่ะ” นับดาวยิ้มแล้วถามต่อว่า
“นี้สารวัตรจะไปไหนต่อคะ กลับกรุงเทพฯ เลยหรือเปล่า”

เธอทราบว่ เศรษฐ์วัฒน์มีบ้านอยู่กรุงเทพฯ เห็นช่วงทำคดีก็ไปๆ มาๆ
ระหว่างกรุงเทพฯ-เชียงใหม่

“ยังครับ ยังอยู่อีกหลายวัน วันนี้นัดกับแฟนไว้ ต้องไปรับที่โรง
พยาบาลก่อน” เขาตอบอย่างสุภาพ ในขณะที่นับดาวทำท่าตกใจ

“แฟนสารวัตรเป็นอะไรคะ”

“เป็นหมอครับ ทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลในเมืองนี้แหละ”

นับดาวถึงบางอ้อ ทีแรกบอกว่าต้องไปรับที่โรงพยาบาล เธอก็นึกว่า
รับในฐานะคนไข้

“อ้อ นึกว่าไม่สบายคะ เพิ่งรู้ว่าสารวัตรมีแฟนอยู่ที่นี้”

พันตำรวจตรี เศรษฐ์วัฒน์ อัศววัฒน์ ยิ้มบางๆ

“เมื่อปีก่อนแ้วมาใช้ทุนอยู่ที่โรงพยาบาลชุมชนที่นี้แหละครับ”

“แต่ตัวเธอคะ ฉันรู้จักหมอชื่อแ้วอยู่คนหนึ่ง” นับดาวทำท่าครุ่นคิด

“รู้จักที่ไหนครับ”

“บนดอยคะ ที่หมู่บ้านแสนดาว”

เมื่อเธอบอกข้อมูลเศรษฐ์วัฒน์ก็อึ้ง

“โลกกลมชะแล้ว” เขาพิมพ์เบาๆ

“คนเดียวกันเหรอคะ” นับดาวทำหน้าตกใจ

“น่าจะใช่ครับ ปีที่แล้วแล้วออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ไปที่หมู่บ้าน
แสนดาว” เศรษฐวัฒน์คิดว่าบนหมู่บ้านแสนดาวคงไม่บังเอิญมีแพทย์ชื่อตัว
ซ้ำกันถึงสองคนแน่ เพราะฉะนั้นตัวของเขากับตัวของนับดาวน่าจะเป็น
คนเดียวกัน

เมื่อรู้ว่าโลกกลม ที่เรารู้จักกันหมด นับดาวก็ยิ้มออกมา นึกถึงตอนที่
ที่ได้ขึ้นไปบนดอย

“น้องแต่น่ารักมากคะ ฉันรู้จักตอนที่ขึ้นไปบรรยายให้ความรู้ด้าน
กฎหมายแก่ชาวบ้านนั่น ไม่นึกเลยว่าน้องแต่วจะเป็นแฟนของसारวัตร”

นับดาวนี่ๆ ดูแล้ว ตอนนี่แพทย์หญิงตวิชาน่าจะอายุยี่สิบแปด
น้อยกว่าเธอสองปี ส่วนเศรษฐวัฒน์ ให้เดาก็น่าจะสามสิบกลางๆ แล้ว
แสดงว่าคู่รักคู่นี้อายุห่างกันอยู่พอสมควร

เมื่อมีคนชมภรรยา สारวัตรหนุ่มก็หน้าแดง ปกติเขาไม่ค่อยพูดเรื่อง
ส่วนตัวกับคนไม่สนิทนัก...

นับดาวเห็นसारวัตรมีท่าที่ซัดเซิน เธอจึงรีบรวบรัดตัดความ “ฉันฉัน
ไม่รบกวนเวลาสารวัตรแล้วคะ ตามสบายนะคะ แล้วพบกันโอกาสหน้าคะ
ฝากความคิดถึงถึงน้องแต่วด้วย”

เศรษฐวัฒน์ยิ้มทึ่งให้อย่างสุภาพแล้วทั้งคู่ก็แยกย้ายกัน ต่างคน
ต่างไม่รู้เลยว่าจะได้พบกันอีก แต่จะเป็นการพบกันในฐานะที่เปลี่ยนไป...

นับดาวกลับไปทำงานนอัยการจังหวัดเชียงรายเพื่อจัดการเอกสาร
บางอย่าง ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ได้เวลาเลิกงานเธอจึงเก็บของกลับบ้าน ระหว่าง
ทางก็กดโทรศัพท์หามารดาที่รออยู่ที่บ้าน

“คะแม่ ดาวกำลังจะกลับแล้ว แต่วันนี้คงไม่ได้อยู่กับแม่แน่คะ
มีนัดกับหนุ่ม” ลูกสาวทิ้งปริศนาไว้ให้ผู้เป็นแม่อยากรู้

“จริงเหรอ” ภาวถึงกับร้องเสียงหลง ไม่แน่ใจว่าลูกสาวพูดจริงหรือ

ล้อเล่น

นับดาวหัวเราะเบาๆ อยู่ในรถคนเดียว

“ทำไมต้องทำเสียงอย่างนั้นด้วยล่ะคะ”

“อ้าว ก็ลูกสาวแม่จะขายออกแล้วไม่ดีใจได้ยังไง ปีนี้ก็สามสิบแล้วนะจ๊ะ” ผู้เป็นแม่ล้อเลียนกลับมาบ้าง

“ยังไม่ทันขายได้ยาเพิ่งรีบดีใจคะ”

“เป็นใครหรือลูก ใช้พ่อหนายที่หนูเคยเล่าให้ฟังหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ”

นับดาวไม่มีความลับกับแม่ เธอเล่าเรื่องราวทุกอย่างในชีวิตให้แม่ฟังสำหรับนับดาวแล้ว แม่ไม่ใช่แค่แม่ แต่ยังเป็นพี่สาวและเป็นเพื่อนสนิทที่สุดในชีวิตของเธอด้วย

“เขาก็มีความเพียรดีนะแม่ว่า ลองดูคงไม่เสียหายอะไร” นภาออกความเห็นกลางๆ ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับเจ้าตัว

“คะ เตี้ยดาวแวะซื้อขนมเข้าไปด้วยนะคะ จะได้มีกินกับกาแฟพริงนี่เข้า”

“จ๊ะ”

นับดาวดวงสายที่หูฟังบลูทูธ ขยับผ่านแยกไปอีกนิดก็ถึงร้านขนมเจ้าประจำ เธอจอดริมฟุตบาท รถรายังไม่เยอะเพราะเพิ่งถึงเวลาเลิกงาน คนทำงานคงยังไม่ทันออกมาจากที่ทำงานกัน เธอก้าวลงมาจากรถพร้อมกระเป๋าสตางค์ สัมภาระอื่นทิ้งไว้ในรถเพราะลงไปใกล้ๆ ครู่เดียว

ทันใดนั้นเอง มีรถตู้วิ่งเข้ามาจอดเทียบขนาบข้างรถของนับดาว ชายฉกรรจ์สามคนกรูกันลงมาจนเธอตกใจ

“อะไรกันนะ!” เธอผงะถอยจนหลังติดรถ ยังไม่ทันส่งเสียงร้อง ผู้ชายคนหนึ่งก็เข้าถึงตัวและตะครุบปากเธอไว้ด้วยผ้าก๊ลินฉุน นับดาวตื่นรนขัดขึ้นด้วยกำลังทั้งหมดที่มี แต่แน่นอน กำลังสตรีเพียงหนึ่งหรือจะสู้ชายชาติตรีถึงสาม

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วภายในไม่ถึงห้าวินาที นับดาว ถูกจับขึ้นรถ ประตुरถตู้เลื่อนปิดดั่งปัง นับดาวชด์ขึ้นต่อจนถึงแรงเหวี่ยงสุดท้าย ก่อนที่ดวงตาของเธอจะค่อยๆ ปรือลงจนปิดสนิท

ที่นี่ที่ไหน...

นั่นภาษาอะไร...

พวกมันเป็นใครกันแน่...

คำถามมากมายก้องอยู่ในหัวของนับดาว เธอฟื้นคืนสติขึ้นมาพักหนึ่ง แล้วแต่ยังไม่กล้าลืมตา เพราะได้ยินเสียงผู้ชายพูดคุยกันแว่วอยู่ใกล้หูและมีการเคลื่อนไหวใกล้ตัวเธอมาก หากพวกมันรู้ว่าเธอได้สติแล้วอาจจะใช้ยาสลบกับเธออีก นับดาวต้องระวังไม่ให้ความรู้เธอตื่นแล้ว อย่างน้อยเก็บสติไว้กับตัวดีกว่าหลับไม่รู้เรื่อง

หญิงสาวนอนครูดู้ รู้ตัวว่าตอนนี้ถูกมัดมือไปพลหลังแต่ไม่มีผ้าปิดปากหรือปิดตา คงเพราะคนร้ายมั่นใจว่าเธอยังตกอยู่ในฤทธิ์ยาสลบ

อัยการสาวพยายามฟังเสียงตลอด... ตอนนี้อยู่รถหยุดแล้ว... มีการเคลื่อนย้ายเธอลง เหมือนจะมีการเปลี่ยนยานพาหนะ เธออดทนหลับตาฟังอยู่อย่างนั้น ไม่รู้เวลาผ่านไปเท่าไร น่าจะหลายชั่วโมง ให้ความรู้สึกยาวนานราวชั่วโมงกับชั่วโมง

ตอนนี้ดูเหมือนจะข้ามวันข้ามคืนแล้ว การเดินทางก็ยังไม่จบสิ้น มีชายคนหนึ่งเข้ามาตบหน้าปลุกให้เธอตื่น นับดาวได้กลิ่นอาหารจึงเข้าใจว่าเขาคงปลุกให้ตื่นมากินข้าว ท้องของเธอว่างเปล่า ว่างเหมือนไม่มีอะไรตกถึงท้องเป็นวันๆ เมื่อลืมตาขึ้นมามีแสงแดดจัดน่าจะเป็นช่วงเที่ยงหรือบ่าย แสดงว่าน่าจะข้ามวันมาแล้วจริงๆ ...เธอหายมาหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ ป่านนี้แม่จะเป็นอย่างไรบ้าง

เมื่อคนร้ายปลุกเธอตื่นก็รีบเอาผ้ามาผูกตาเหมือนไม่ยอมให้เห็นว่าอยู่ที่ไหน แล้วเขาก็บ้วนข้าวใส่ปาก แน่หนอนว่าไม่มีความเขามือ เม็ดข้าว

ที่ถูกกระแทกกระทั้นเข้าปากนั้น มีรสเค็มของน้ำตาปะปนอยู่ เมื่อเขาเอ้าช้อนออก นั้บดาวพยายามถามว่าเขาจับเธอมาทำไมแต่ไม่มีใครตอบ พวกเขายังคงสื่อสารกันด้วยภาษาอื่นที่เธอไม่เข้าใจ กินไปได้ไม่กี่คำเธอก็กินไม่ลง คราวนี้เขาจึงเอาผ้ามาปิดปากเธอไว้ด้วย คงรำคาญที่เธอถามไม่จบสิ้น อีกพักใหญ่ก็เหมือนจะมีการเปลี่ยนพาหนะอีก คราวนี้น่าจะเป็นการเดินทาง พวกเขาก็จับเธอใส่เปลแล้วแบกหามไปขึ้นรถอีกคัน

ทุกการเคลื่อนไหวนับดาวรับรู้ด้วยโสตประสาท เธอเข้าใจคนตาบอดก็วันนี้

น้ำตาของนับดาวซึมผ้าปิดตาจนชื้นแฉะ... เธอไม่รู้ว่ากำลังถูกพาไปที่ไหน พวกเขาต้องการอะไร มองไปทางไหนมีแต่ความมืด... นับดาวไม่เคยกลัวอะไรเท่านี้มาก่อนเลยในชีวิต

๑

ร่างสูงใหญ่พลิกตัวก่ายขาขึ้นมาวางพาดบนท่อนขาเรียวเล็ก แม่ไม่ได้โถมน้ำหนักเต็มที แต่ท่อนขาแข็งแกร่งกับโรชนหน้าแข็งของฝ่ายชายก็ทำให้หญิงสาวร่างบอบบางสะดุ้งตื่นทันที

ตวิชาขยี้ตา มองไปทางคนข้างๆ แล้วผลึกขาหนักๆ ของเขาออกจากตัว เมื่อหันไปทางโต๊ะหัวเตียงเธอก็ร้องออกมาลั่นบ้าน

“เฮ้ย! จะแปดโมงแล้ว” หญิงสาวหยิบนาฬิกามาดูให้แน่ใจ ขยี้ตาอีกทีเพื่อว่าดูผิดไป เมื่อแน่ใจแล้วก็หันไปเฉ่งคนข้างกาย

“พี่ว่าผมปิดนาฬิกาปลุกแล้วใช่ไหม ทำไมมันไม่ดังล่ะ”

คุณสามีทำเสียงครางอ้ออ่าฟังไม่ได้ศัพท์ ตวิชาจึงทุบอีกที่หน้าอกเข้าให้

“มันดังที่หนึ่งแล้วแต่ทำไมตื่นเองพี่ก็ปิดสิ เสียงดังน่ารำคาญ” เศรษฐวิวัฒน์ตอบจ๋วนเฉย ยังไม่ยอมลืมตา และพลิกตัวจะคว้าเอวบางเข้ามาทำเป็นหมอนข้าง แต่ตวิชาขัดขึ้น

“โอ้! ตัวสลายเลยเห็นไหม” เธอพยายามจะลงจากเตียงแต่ไม่ถนัดนัก

“เงินก็ไม่ต้องไปเลย”

“เขาใส่ออกทำไม แต่ไม่ได้รวยเหมือนพี่วัฒน์นี่”

เมื่อถูกภรรยาแหวไล่ คุณสามีก็ตื่นเต็มตา ดวงตาพราวระยับเหมือน
ไม่ใช่คนเพิ่งตื่น

“ไม่รวยอะไร ลินสอดให้ไปตั้งเยอะ”

“จะเอาคืนไหมล่ะ” ทวิษากลุดจากมือปลาหมึกมาแล้วทำสะเอวถาม
อยู่ที่ข้างเตียงอย่างเอาเรื่อง

“คืนแล้วอย่าลืมหักดอกเบี๋ยด้วยนะ ร้อยละห้าสิบ”

ฟังคำพูดคนหน้าเลือดแล้วทวิษาก็โมโห คำว่าหมอนข้างมาโยนใส่เขา
อย่างหมั่นไส้

“อะไร ดอกเบี๋ยโหดเกินกฎหมายกำหนดไหมเนีย ผู้รักษากฎหมาย
ทำผิดกฎหมายซะเอง มันน่าหนัก”

นายตำรวจหนุ่มหัวเราะดังลั่นห้อง มีเสียงออดแทรกเสียงหัวเราะของ
เขาเข้ามาพอดี สองสามีภรรยาจึงหันมามองหน้ากัน...ใครมาแต่เช้า?

เศรษฐวัฒน์รีบลุกหาเสื้อยืดมาสวม ส่วนทวิษารีบหาเสื้อคลุม วิ่ง
ลงบันไดตามเขาไปติดๆ

ชายหนุ่มเดินไปเปิดประตู นึกในใจว่าใครมา บ้านหลังนี้เป็นบ้านพัก
แพทย์ของทวิษา อย่างนั้นคงเป็นแขกของทวิษามากกว่า แต่เมื่อเปิดออกไป
เจอตำรวจสองนายยืนอยู่หน้าบ้านเศรษฐวัฒน์ก็งง

“คุณคือ พันตำรวจตรี เศรษฐวัฒน์ อัครวัฒน์ ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ” เศรษฐวัฒน์พยักหน้ารับอย่างงงๆ

“ผม ร้อยตำรวจเอก เกียรติศักดิ์ ป้องคำ ครับ เราได้ที่อยู่ของสารวัตร
มาจากเพื่อนตำรวจ ปส. ที่รู้จักกับสารวัตร...สารวัตรดนตรีงนะครับ”

เมื่อมีการกล่าวถึงคนรู้จัก เศรษฐวัฒน์ก็ค่อยผ่อนคลายลง แต่ยังคง
ระวังตัวอยู่

“อ้อ ครับ มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ”

“คือตอนนี้เรามีคดีคนหายครับ คาดว่าจะเป็นลักพาตัว”
“ใครหายครับ” เขาริ่บถาม งงว่ามันเกี่ยวอะไรกับเขา
“รองอัยการจังหวัดชื่อ นั้บดาว อินระวงค์ ครับ”
“คุณนั้บดาว!” เศรษฐวิวัฒน์มีสีหน้าตกใจ
ตวิชาฟ้งอยู่ข้างหลังก็รีบแทรกเข้ามารว่มวง
“พีนั้บดาวเหรอะ” เธอถามตำรวจ
“คุณหมอก็รู้จักท่านอัยการด้วยเหรอะครับ”
“รู้จักอะ เพ็งคุยถึงพีนั้บดาวกับพิวฒันเมื่อกี้เอง เธอหายไป
ยังงัยอะ”

“ตอนนี้เรายังไม่ได้เบาะแสะอะไรเลย แต่ได้รับแจ้งความจากคุณแม่
ของเธอกับทนายความตั้งเมื่อกี้เน้อ ซ้าเน้อเราขอเปิดดูกล้องวงจรปิดที่ศาล
เห็นว่าคุณนั้บดาวคุยกับสารวัตรเป็นคนสุดท้ายที่ลานจอดรถหน้าศาล เรา
ก็เลยอยากรจะสอบปากคำสารวัตร เผื่อจะให้เบาะแสะอะไรเราได้บ้าง ผม
พยายามติดต่อทางเบอร์มือถือที่สารวัตรดันรุจให้มาแต่ไม่ติด สารวัตร
ดันรุจบอกว่าสารวัตรน่าจะอยู่ที่นี่ เลยต้องมารบกวนถึงที่เพราะเป็นเรื่อง
เร่งด่วนจริง ๆ ครับ” เขากล่าวอย่างเกรงใจ เพราะคนที่หายไปเป็นถึงรอง
อัยการจังหวัด ทางผู้ใหญ่ก็เร่งสอบถามความคืบหน้าคืบหน้าคืบหน้าอยู่ตลอด

“ไม่เป็นไรครับ เชิญเข้ามาได้เลย ผมยินดีช่วยเต็มที่” เศรษฐวิวัฒน์
เปิดประตูเชื้อเชิญตำรวจทั้งสองนายเข้ามา

ยังไม่ทันถึงไซฟารับแขก มือถือของเศรษฐวิวัฒน์ก็มีสายเข้า เสียงดัง
ลงมาถึงข้างล่าง ตวิชาได้ยินจึงวิ่งขึ้นไปหยิบมาให้เขา

เศรษฐวิวัฒน์เห็นเป็นชื่อห้องชายโหร. มาแต่เข้าไม่ทราบมีอะไร จึงต้อง
ขออนุญาตนายตำรวจรับสายก่อน

“ว่าไงปุ้ช”

“พิวฒันยังอยู่เชียงรายไซ้ไหมครับ” ปุ้ชยะส่งเสียงถามมาตามสาย

“ไซ้ นายมีอะไรด่วนหรือเปล่า พอดีฉันกำลังติดธุระสำคัญอยู่ เตี้ยว

“ค่อยๆ ได้ไหม”

“ด่วนครับพี่ พี่คุยกับผมก่อนได้ไหม”

น้ำเสียงน้องชายรื้อนร่นพอสสมควร เศรษฐวัฒน์จึงตัดสติใจให้เวลา
คนในครอบครัวมาก่อน

“ว่ามา”

“ผมเพิ่งทราบจากเพื่อนในโตะฯ พี่พัฒนาว่ารุ่นน้องโตะฯ เราหายตัวไป
เธอเป็นอัยการอยู่ที่เชียงใหม่รายครับ ชื่อ นันดาว อินระวงศ์ พวกเราที่กรุงเทพฯ
ไม่รู้จะช่วยยังไง ไม่มีรุ่นพี่รุ่นน้องในโตะฯ อยู่ที่เชียงใหม่เลย ผมเลยลองโทร.
มาถามพี่ พี่น่าจะรู้จักกับตำรวจท้องที่แถวนั้นเยอะ ช่วยตามเรื่องให้ผม
หน่อยได้ไหม พวกเราเป็นห่วงน้องมาก”

“บังเอิญมาก ฉันกำลังคุยกับตำรวจเรื่องนี้อยู่พอดี” เศรษฐวัฒน์
ขลุ่ยๆ กับทฤษฎีโลกกลม เขาก็เพิ่งรู้ว่าน้องชายคนเล็กสุดของบ้านรู้จัก
กับนันดาวด้วย

“จริงหรือครับ”

“ฉันก็รู้จักคุณนันดาวเหมือนกัน เพิ่งรู้ว่าเป็นรุ่นน้องนาย เต๋วยนาย
คุยกับเต๋วยนะ ฉันจะให้การกับตำรวจก่อน” เขาเกรงใจตำรวจที่รอนาน จึง
ส่งมือถือให้ภรรยาสาวรับไปคุยกับปุ๊ปุ๊แทน

“สวัสดีค่ะพี่ปุ๊” ทวิษารับมาแล้วส่งเสียงทักทายน้องสามมีอาย
มากกว่าเธอสามปี

“สวัสดีเต๋วย”

“พี่นันดาวเป็นรุ่นน้องพี่ปุ๊หรือคะ”

“ใช่ เรียนด้วยกันมา เป็นรุ่นน้องโตะฯ สนิทกันพอสสมควร ตอนได้ข่าว
พี่ก็ร้อนใจ แล้วพี่วัฒน์ไปเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ยังไง ทำไมต้องให้การกับตำรวจ”
คนทางกรุงเทพฯ ยังจับต้นชนปลายอะไรไม่ได้

“อ้อ เห็นตำรวจบอกว่าพี่วัฒน์น่าจะเป็นคนที่ได้เจอกับพี่นันดาวเป็น
คนสุดท้ายก่อนหายตัวไปนะค่ะ ตำรวจเลยมาสอบถามเผื่อจะมีเบาะแส”

“พี่สังหรณ์ใจไม่ดี ปกติดาวไม่มีทางหายไปเฉยๆ ให้แม่กังวลแบบนี้
แน่”

ถึงจะเรียนคนละรุ่นแต่ก็อยู่ร่วมโต๊ะเดียวกัน ซึ่งในคณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยของเขานั้นมีนักศึกษาค้นจำนวนมาก ยากจะรู้จักกันได้ทั่วถึงก็จริง
แต่มีแบ่งกลุ่มย่อยเป็นโต๊ะ รวม ๒๕ โต๊ะ คนที่อยู่โต๊ะเดียวกันมีโอกาส
ทำกิจกรรมร่วมกันมาก และมีสายพี่เทกน้องเทกคอยดูแลช่วยเหลือกัน
นับดาวคือน้องเทกสายตรงของเขา สมัยเรียนจึงสนิทสนมกันมาก แม้จบ
การศึกษาแยกย้ายไปทำงานกันคนละที่แล้วก็ยังติดต่อกันอยู่เสมอ

“เดี๋ยวพี่พัฒนาคุยกับตำรวจเสร็จ แต่จะให้โทร. กลับไปหาพี่ปุษ
นะคะ” ตวิษายังให้ข้อมูลอะไรไม่ได้มาก คงต้องรอฟังจากตำรวจอีกที

“ได้ ผাগบอกพี่พัฒนาด้วยว่าถ้ามีความคืบหน้ารีบโทร. บอกพี่นะ”

“ได้ค่ะ”

เสียงอะไร?

นับดาวพยายามเปิดเปลือกตาหนักอึ้งมองไปทางต้นเสียง ภาพที่เห็น
พร่ามัว ใครคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้แต่ยังเห็นหน้าไม่ชัด

“ไม่ยอมกินข้าวเหรอ”

นับดาวหรีตามองหน้าเจ้าของเสียงทุ้มกังวาน เขาพูดภาษาที่เธอ
ไม่เข้าใจ จากนั้นก็มีชายอีกคนตอบว่า

“กินครับท่าน แต่กินได้แค่สามสี่คำ”

“อืม ี่นวันหลังก็เอามาให้มันแค่สามสี่คำพอ ให้มันกินพอประทังชีวิต”

‘ท่าน’ แสยะยิ้มมองเซลยสาวของตน

ตอนนี้นับดาวมองเห็นเขาได้ชัดแล้ว เขาเป็นชายร่างสันทัด หน้า
แหลม ผิวสีทองแดง แม้ตัวไม่ใหญ่แต่กลับดูองอาจผึ่งผายโดดเด่นออกมา
จากชายคนอื่นๆ ที่ยืนล้อมอยู่ข้างหลัง

เขาย่างสามชুমเข้ามาแล้วก็มลงบีบปลายคางนับดาวจนเธอน้ำตาเล็ด

“ถ้าฉันไม่ได้สิ่ง แก่ก็ยังไม่ตายไม่ได้ จำไว้!” คราวนี้เขาพูดเป็นภาษาไทย
แม้ลำเนียงจะแปร่งไปสักหน่อย แต่นับดาวก็ฟังเข้าใจ

เธอจ้องหน้าเขา ทบทวนว่าเคยรู้จักผู้ชายคนนี้หรือไม่ เมื่อนึกไม่ออก
เธอก็ต้องถาม

“คุณเป็นใคร จับฉันมาทำไม”

เปาเซี่ยะตงหัวเราะลั่นแล้วสะบัดมือทำให้ใบหน้าของนับดาวสะบัด
ตาม ก่อนจะถูกเขาจิกหัวให้หันกลับมาองหน้า

“ฉันจับมาเพื่อให้แกรู้ว่าแกไม่ได้มีอำนาจเหนือใคร แก่ไม่มีอำนาจ
เหนือฉัน เหนือลูกชายของฉัน ที่จริงแล้วแกไม่มีอะไรเลย ก็แค่ผู้หญิง
ธรรมดาที่จ้องหองฟองชน คิดว่าตัวเองมีอำนาจล้นฟ้า ถ้ารู้จักประมาณตน
สักนิด วันนั้นแกก็คงไม่ต้องมาอยู่ที่นี่”

นับดาวฟังแล้วหนาวยะเยือกไปทั้งตัว เธอเริ่มคุ่นหน้า เริ่มจดจำได้
ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คนธรรมดา...

“เปาเซี่ยะตง!” เธอกรางชื่อเขาออกมาด้วยสีหน้าซีดเผือด

“จำฉันได้แล้วหรือ” เจ้าของชื่อเหยียดริมฝีปากเย้ยหยันสะใจ

นับดาวตัวลั่นแต่พยายามระงับอาการ เธอเริ่มจะปะติดปะต่ออะไร
ได้บ้างแล้ว

“ไม่ต้องกลัว ฉันไม่ฆ่าแกหรอก แกยังจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป แกจะ
ต้องทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่ นานเท่ากับที่ลูกชายฉันต้องทุกข์ทรมานอยู่ในนั้น”
พูดจบแล้วเขาก็ตบหัวหญิงสาวจนหน้าคว่ำแล้วก้าวถอยออกไป

เมื่อนับดาวเงยหน้าขึ้นอีกทีก็เห็นกลุ่มชายฉกรรจ์สามคนย่างเท้า
เข้ามาแทนที่เจ้านายของพวกเขา นับดาวสบตาเปาเซี่ยะตง ขนลุกชันไป
ทั้งร่างเมื่อเห็นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมของชายผู้นี้

“เพลาๆ หน่อยนะ อย่าให้มันถึงตาย”

“ครับท่าน” ลูกน้องทั้งสามคนรับคำ แต่ละคนมองมาที่นับดาวด้วย
ท่าทางกระหึ้นกระหือรือ แวดตากลัดมัน

เปาเซี่ยะตงสั่งการลูกน้อง ingsายตามองนับดาวครึ่งสุดท้ายแล้ว ออกไปจากห้องซัง

นับดาวกระโดดหนีไปจนหลังชนฝา มองสามคนนั้นด้วยแววตาหวาดหวั่น มือของเธอถูกมัดไพล่หลัง ข้อเท้าก็ถูกมัดตรวนติดกันไว้ด้วยเชือกแน่นหนา ไม่มีทางจะหลุดไปได้ หรือถึงหลุดไปได้ ก็ไม่มีทางจะผ่านผู้ชายสามคนนี้ได้ เธอจะอย่างไรดี นับดาวคิด...คิด...คิด พยายามตั้งสติมองไปรอบๆ ห้องเพื่อหาทางรอด

“อย่าเข้ามานะ!” เธอขู่ออ แต่ชายฉกรรจ์ทั้งสามหาได้เกรงกลัวไม่ กลับยิ่งกระหึ่มยิ้มเย้ยอย่างใจถือว่าพวกตนได้เปรียบ...เห็นสวรรค์อยู่รำไร นับดาวเริ่มลนลาน อีกไม่กี่ก้าวพวกเขาจะถึงตัว

“ช่วยด้วย ช่วยฉันที!”

เมื่อหลังชนฝา ทำอะไรได้นับดาวก็ต้องทำ ตอนนี้มีเพียงเสียงเป็น ตัวช่วยสุดท้าย นับดาวจึงแหกปากร้องขอความช่วยเหลือสุดเสียง

“ปิดปากมันดีไหมพี่” ชายคนหนึ่งในนั้นถามความเห็นพวกพ้อง

“เฮ้ย ร้องแบบนี้จะได้อารมณ์เว้ย ข้าก่อนละกัน” ชายคนที่ดูอาวุโสสุด ฐมือไปมา ทำทางหมายมั่นปั้นมือ

นับดาวตั้งท่าจะใช้เท้ายันถ้ำเขาพุ่งเข้ามา

ทันใดนั้น! ...มีชายอีกคนก้าวเข้ามา ทำให้ชายสามคนที่อยู่ในห้อง ชะงัก

นับดาวตัวลั่น มองไปทางผู้มาใหม่ ผู้ชายคนนี้ดูเลวร้ายไม่ต่างจากชายสามคนแรกเลย หนวดเคราก็รุงรัง หน้าตาอย่างกับโจรป่า ดูท่าจะเป็นพวกเดียวกันแน่ นับดาวเห็นพวกเขาคุยกัน ชายที่ใหม่บอกระบบางอย่างกับชายสามคนแรก

ช่วงนั้นนับดาวเกร็งไปทั้งตัว พยายามจะฟังว่าพวกเขาคุยอะไรกันแต่ ฟังไม่รู้เรื่องสักคำ แต่สุดท้ายชายสามคนก็หันมามองเธอด้วยแววตาเสียดาย ก่อนออกจากห้องไป เหลือแต่ชายคนที่เข้ามาใหม่อยู่ในห้องสองต่อสองกับ

เธอ

เมื่อประตูถูกปิดลง นั้บดาวก็สั่นขึ้นอีกครั้ง...ทำไมไม่ไปกันให้หมด
เหลืออีกคนไว้ทำไม เธอจะอย่างไรดี

“อย่าเข้ามา อย่าทำอะไรฉันเลย ฉันขอร้อง” เธอเปลี่ยนจากแผนต่อสู้อู่
เป็นอ้อนวอน

เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาคงฟังไม่รู้เรื่อง นั้บดาวจึงต้องใช้ภาษากายโดยการ
ส่งสายตาสื่ออ้อนวอน แต่เขาก็ไม่หยุดอยู่ดี แถมยังย่างสามขุมเข้ามาจนประชิด
ตัวและเอื้อมมือออกมา นั้บดาวกรี๊ดร้องสุดเสียง...

กรี๊ด!

กลืนอะไร?

นั้บดาวเปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง คราวนี้แสงแยงเข้ามาจ้ามากจนต้อง
หรี่ตาหลบก่อนในที่แรก ก่อนจะค่อยๆ ปรับจนชินตา เมื่อเห็นภาพชัดก็ลุก
พรวดขึ้นมาด้วยความตกใจ ผู้ชายเคราครีมนั่งขัดสมาธิจ้องมองเธออยู่

นี่เธออยู่ที่ไหน?

นั้บดาวมองไปรอบๆ ยังคงเป็นห้องซังห้องเดิม เธอนอนอยู่ ณ
ตำแหน่งเดิมที่จำได้เป็นครั้งสุดท้าย ดูเหมือนเธอจะหมดสติไป และผู้ชายที่
นั่งจ้องหน้าเธออยู่นิ่งๆ นั้นก็คือชายคนสุดท้ายที่เข้ามาในห้องซัง

เขาทำอะไรเธอหรือไม่?

นั้บดาวรีบก้มสำรวจตัวเองก่อนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เสื้อผ้ายัง
อยู่ปกติดี แม้จะยับย่นไปบ้างแต่สภาพเหมือนก่อนที่เธอจะหมดสติไป เชือก
ที่มีอูถูกแก้ออกแล้ว เหลือแต่เชือกที่มัดเท้าไว้

นั้บดาวหันมามองหน้าชายเคราครีมนอย่างพิจารณา เขาจะทำอะไรกับ
เธอต่อไป

“กินข้าวซะ”

เซลยสาวทำตาโตเมื่อเขาเปล่งคำพูดออกมา ที่ตกใจไม่ใช่เพราะเขา

พูดได้ แต่เพราะเขาพูดภาษาไทย!

“นายพูดไทยได้” เธอพูดอย่างตื่นเต้น แต่เขายังนั่งนิ่งคงเดิม และเพียงเลื่อนถาดอาหารมาตรงหน้า

“กองทัพต้องเดินด้วยท้อง ถ้าไม่มีแรงจะเอาชีวิตรอดได้อย่างไร”

นับดาวไม่สนใจอาหาร มองแต่หน้าเขาอย่างเดียว

“นายเป็นคนไทยใช่ไหม” เธอเห็นว่าเขาพูดภาษาไทยชัดมาก ไม่น่าจะเป็นชาวเขาหรือชนกลุ่มน้อย แต่เมื่อเขาไม่ตอบเธอก็ยิ่งคำถามต่อ “ที่นี่ที่ไหน เขาจับฉันมาไว้ที่ไหน”

“กินข้าวเถอะ”

นับดาวหงุดหงิดที่ไม่ได้ข้อมูลอะไร แต่เมื่อสำนึกว่าต้องพึ่งพาอีกฝ่าย จึงคลายสีหน้า และพูดด้วยเสียงที่อ่อนลง

“ได้โปรดช่วยฉันเถอะ พาฉันออกไปที่ หรือไปบอกให้คนมาช่วยฉันก็ได้ ฉันจะให้เบอร์ไป ไปบอกเขาว่าฉันอยู่ที่นี้ เขาจะมาช่วยฉันเอง”

เขานิ่ง จ้องตาเธอ ไม่ตอบรับว่าจะช่วย แต่กลับตั้งคำถามกลับมาแทน

“คุณไปทำอะไรให้นายของผมโกรธ”

“นายของคุณ?”

“พันเอกเปาเซี่ยะตง” เขาบอกชื่อเจ้านาย ซึ่งนับดาวก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวก่อนที่เธอจะหมดสติไปและพอจะจดจำอะไรได้บ้างแล้ว

พันเอกเปาเซี่ยะตงเป็นคนดังระดับโลก เธอเคยเห็นภาพถ่ายของเขา แต่เคยเห็นมานานแล้วจึงจดจำไม่ได้ในครั้งแรก

“ถ้าฉันจำไม่ผิด เขาเป็นพ่อของจำเลยในคดีหนึ่งที่ฉันเคยสั่งฟ้อง” นับดาวพอจะปะติดปะต่อความเชื่อมโยงได้ ทำไมคนดังระดับข้ามชาติจึงต้องมาสนใจผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอ ก็น่าจะมีเหตุผลนี้อยู่เหตุผลเดียว

คำบอกกล่าวของเธอทำให้ชายที่ฟังอยู่หรีตามอง ท่าทางเขาสนใจในตัวเธอมากขึ้น

“คุณเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือ”

เมื่อเขาเปิดช่อง นั้บดาวก็รีบพูด

“ฉันเป็นนั้บดาวค่ะ ฉันรู้จักเจ้าหน้าที่มากมาย เพื่อนตำรวจก็มี บอก
เจ้านายของคุณ ถ้าไม่ยากมีเรื่องกับทางการไทยก็ปล่อยฉันไปเถอะ” เธอ
ชู่อยู่ในที่

เขานั่งเฉย ไม่ทำท่าหวาดกลัวใดๆ เลย

“ดูเหมือนคุณยังไม่รู้ว่าตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่ในดินแดนประเทศไทย
แล้ว”

นั้บดาวอึ้ง นึกถึงตอนถูกลักพาตัวมา การเดินทางกินระยะเวลาหลาย
ชั่วโมง น่าจะข้ามวันด้วยซ้ำ และมีความเป็นไปได้ว่าการเดินทางยาวนาน
ขนาดนั้นจะเป็นการเดินทางข้ามชายแดนมาแล้ว

ชายหนุ่มจับสังเกตสีหน้าที่เฝือตลงของหญิงสาว แล้วก็ขยับกดขา
เรียกสติ

“ถ้าจะกลับบ้าน ต้องเดินทางอีกไกล ก่อนอื่นคุณต้องมีแรงก่อน
กินข้าวซะ”

นั้บดาวมองอาหารในถาด ไม่มีความอยากอาหารอยู่เลย เขากำลัง
จะคะยั้นคะยอเธอต่อแต่มีคนเปิดประตูเดินเข้ามาขัดเสียก่อน

นั้บดาวนั่งหลังตรงแน่น จ้องมองอย่างระวัง เตรียมพร้อมสำหรับ
ทุกสถานการณ์

“ลือเซ” ชายร่างผอมเกร็งที่เข้ามาใหม่เรียกชายที่นั่งอยู่ในห้อง

“ว่าไง” ชายเคราครีมหันไปมอง

เมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะพูด เหมือนลือเซนี้จะโผล่ขึ้นได้จึงยกมือห้าม

“เดี๋ยวก่อน” เขาว่าแล้วก็หันไปหยิบเชือกมามัดมือนั้บดาว

ระหว่างมัด เขาสบตากับเชลยสาวเป็นระยะ นั้บดาวก็พยายามมอง
เขาด้วยสายตาแว่ววน ถามเป็นนัยว่าเขาจะช่วยเธอหรือไม่ แต่ชายเคราครีม
ก็ไม่แสดงอาการอะไร สีหน้าของเขานิ่งเฉยมาก นั้บดาวนั้บดาวเดาอะไรไม่ได้

และเมื่อเขายึดตัวขึ้น นับดาวถึงกับต้องแหงนหน้ามองจนคอตั้ง ตัวของเขา
สูงใหญ่มากทีเดียว ยิ่งเมื่อเดินไปคุยกับชายร่างเล็กตรงประตู เขายังดู
เหมือนยักษ์ปักหลั่น

“มีปัญหอะไร”

“เครื่องปั๊มยาเสียครับพี่ลือเซ”

“โรงงานไหน”

“กระท่อมสามครับ”

ชายร่างสูงใหญ่หันมามองนับดาวนิดหนึ่งแล้วก็ตะโกนไล่ชายที่มา
ส่งข่าว

“ไปดูแลด้วยกัน”

แล้วสองคนนั้นก็พากันออกไป นับดาวได้ยินเสียงกุกกักที่ประตู คง
มีการลงกุกแจ่งเธอไว้ นับดาวยังคงถูกจองจำแต่ก็พอหายใจหายคอคล่อง
ขึ้นบ้าง อย่างน้อยถูกขังอยู่คนเดียวก็ยังดีกว่ามีเพื่อนร่วมห้องที่เม่งน่าไว้ใจ
อยู่ด้วย เธอมีโอกาสต่อลมหายใจอีกเฮือกหนึ่ง

ชายร่างสูงสะพายกระเป๋าเป้ใบเดียวเดินข้ามด่านจากพรมแดนพม่า
เข้ามาสู่แผ่นดินไทยในช่วงเที่ยงกว่าๆ ดวงตาของเขาสอดส่องสังเกตบรรยากาศ
ทั่วบริเวณตลาดชายแดน ผู้คนเดินขวักไขว่ จับจ่ายซื้อของในตลาดชายแดน
กันอย่างคึกคัก

ลือเซกวาดตามองไปรอบๆ กระซิบสายกระเป๋าเป้ใบเก่าเชรอะไปด้วย
ฝุ่น มุ่งตรงเข้าไปในตลาด

“ฮับอะหยังดีเจ้า” แม่ค้าหลายร้านร้องถามลูกค้าที่เดินผ่านมา

“ข้าวแรมพินก้อเจ้าป้อหนุ่ม ลำเนื้อ”

ลือเซหยุดยืนที่ร้านขายข้าวแรมพิน มองสำรวจเข้าไปในร้านก่อน
ตัดสินใจก้าวเข้าไป

“ข้าวพินก้อเหลืองก้วยหนึ่งครับป้า”

“ฮับน้ำอะหยังดีเจ้า”

“โอเลี้ยงก๋อได้ครับ”

แม่ค้ารับออเดอร์แล้วก็กลับไปลงมือทำอาหารตามรายการที่ลูกค้าสั่ง ชายหนุ่มมองไปรอบๆ ร้าน คนนั่งเกือบเต็ม ทุกโต๊ะล้วนสั่งข้าวแรมพีนอัน เป็นอาหารขึ้นชื่อในละแวกนี้

“ป่าครับ ที่ร้านฮับหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นก๋อครับ” เขาตะโกนถาม เจ้าของร้าน

“มีฯ อยู่โต๊ะปุ่น หยิบเอาได้เลยพ่อหนุ่ม”

ชายหนุ่มหันไปมองหาแล้วก็เจอหนังสือพิมพ์วางอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง มีลูกค่านั่งอยู่ จึงถามลูกค้าที่โต๊ะว่าอ่านหรือไม่ เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่อ่าน เขาจึงขอหยิบมาเปิดดู ไล่สายตาอ่านคร่าวๆ ก็สะดุดตากับข่าวกรอบใหญ่ เข้าอย่างจัง

เนื้อข่าวเขียนว่า... รองอัยการจังหวัดชื่อ นันดาว อินระวงศ์ ถูกลักพาตัวไป ตำรวจสันนิษฐานว่าอาจมีความเกี่ยวข้องกับคดีลูกน้องพ่อเลี้ยงภรรยาที่รองอัยการผู้นี้รับผิดชอบอยู่ในกรอบข่าวมีรูปของอัยการสาวด้วย พร้อมประกาศว่าใครทราบเบาะแสมีรางวัลนำจับ

สื่อเซฟหนังสือพิมพ์วางลงบนโต๊ะด้วยสีหน้าท่าทางเป็นปกติ เมื่ออาหารถูกนำมาเสิร์ฟก็รีบจัดการอย่างรวดเร็ว แม่ค้าหันมาอีกทีลูกค้าหนุ่มก็หายไประจักษ์แล้ว ทั้งเพียงธนบัตรจำนวนพอดีกับค่าอาหารและเครื่องดื่มไว้บนโต๊ะ

๒

“นั่น ลือเซมาพอดี หายไปไหนมา ให้คนไปตามที่บ้านไม่เจอ”

ชายหนุ่มที่ถูกเรียกเดินเข้าไปหาผู้เป็นนาย แล้วค้อมศีรษะลงเป็นการ
ทำความเคารพ

“ไปซื้อของใช้ที่ตลาดชายแดนครับท่าน”

พันเอกเปาเซี่ยะตงพยักหน้า ไม่ได้ตั้งใจอะไรอีก

“เออละ มาพร้อมแล้วก็ดี จะได้เริ่มประชุม ลอตนี้เราจะไปทางเดิม
ไม่ได้แล้วนะ แล้วนี่ข้าหน้าฝนแล้วด้วย ใครมีแผนอะไรก็เสนอมา” ผู้เป็น
นายใหญ่กล่าวแล้วเดินนำเข้าไปในห้องประชุม

พวกลูกน้องคนสนิทเดินตามกันเข้าไป แผนที่จับบละเอียดถูกกางวาง
บนโต๊ะ การประชุมเส้นทางลำเลียงยาเสพติดตลอดใหม่ดำเนินไปอย่าง
เคร่งเครียด มีการลงมติเลือกแผนที่รัดกุมที่สุด กว่าจะเสร็จสิ้นการประชุม
ก็ปาไปเกือบหนึ่งชั่วโมง

เมื่อวางแผนได้เป็นที่รัดกุมน่าพอใจแล้ว พันเอกเปาเซี่ยะตงก็บอก
เลิกประชุม ทุกคนทยอยเดินออกมา ผู้บัญชาการใหญ่ก็รั้งลือเซมากอดคอ

ไว้

“โอเคเดียนายดีมากลือเซ ของลอตนี่น่าจะถึงปลายทางได้ตามเป้าที่เราวางไว้”

ลือเซค้อมศีรษะลงนิดหนึ่งเป็นการรับคำชม เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาตัดสินใจเอ่ยขึ้นมาว่า

“ท่านครับ ผมมีเรื่องอยากถาม”

“เรื่องอะไร” เปาเซี่ยะตงหยุดรอฟังคำถามของลูกน้อง

ลือเซคนนี้เขาเพิ่งได้ตัวมาร่วมงานเกือบปี ถึงจะยังไม่ใช้ลูกน้องคนสนิท แต่ลือเซก็ได้พิสูจน์ตัวเองให้เขาไว้ใจในระดับหนึ่ง ซ้ำเห็นฝีมือกันมาแล้วว่าไม่ธรรมดา ประกอบกับท่าทางเป็นคนเงียบๆ พุดน้อยต่อยหนัก ไม่พุดพรวดทำเพลงอะไรมาก ถึงเวลาลงมือให้เห็นผลงานจริง เปาเซี่ยะตงนิยมคนประเภทนี้อยู่แล้วจึงชอบพอลือเซได้ไม่ยาก

“ผู้หญิงที่ถูกจับมาเป็นใครหรือครับท่าน” ลือเซถามตรงๆ

เปาเซี่ยะตงไม่แปลกใจกับคำถาม เพราะนี่เป็นการจับคนนอกเข้ามาในเขตโรงงานผลิตยาอันเป็นพื้นที่หวงห้าม ซึ่งลือเซเองก็มีส่วนรับผิดชอบพื้นที่นี้อยู่

ที่จริงเปาเซี่ยะตงจะสั่งให้นำนับดาวไปขังที่ค่ายทหารก็ได้ แต่ที่นั่นมีระเบียบทหาร เขาไม่อยากรนำคนนอกซึ่งเป็นผู้หญิงเข้าไปวุ่นวายให้เกิดคำถามมากมาย

“ชำระแค้นส่วนตัวนิดหน่อยนะ ไม่เกี่ยวกับงานหรอก” นายพันตอบตามตรง

ลือเซพยักหน้า ไม่ซักว่าความแค้นอะไร แต่บอกนายว่า “ถ้าท่านต้องการให้จัดการเด็ดขาด บอกผมได้นะครับ”

เปาเซี่ยะตงยิ้ม ตบปากคนหนุ่ม

“ขอบใจ แต่ยังหรอก ฉันยังไม่ยอมให้มันตายง่ายๆ ฉันจะขังมันไว้ ทรมาณเล่นสักหกปี ให้มันโดนเอาทุกวันไปเรื่อยๆ คราวนี้ดูซิว่าจะมีใครมา

เรียกร้องความเป็นธรรมให้มัน”

เสียงหัวเราะตบท้ายเหยียดเกรียม ขนาดคนที่ใจแข็งอย่างลือเซฟงแล้ว ยังอดขนลุกแทนนับดาวไม่ได้ ลือเซฟงไม่ได้ถามว่าทำไมต้องเป็นหกปี เขาไม่อยากจะถามซอกแซกให้ท่านสงสัยมากเกินไป

“เตรียมรถเรียบร้อยแล้วครับท่าน พร้อมออกเดินทาง” ทหารคนสนิทของเปาเซี่ยะตงเดินเข้ามาบอก

นายพันพยักหน้ารับ วันนี้เขามีนัดเจรจาซื้ออาวุธที่อีกหมู่บ้านหนึ่ง จึงหันมาบอกลือเซว่า

“อืม ฉันไปก่อนละ ผากพวกนายดูงานทางนี้ด้วย วันนี้คงเหลือคนน้อยหน่อยแต่ยังงี้ก็ต้องผลิตให้ท่านนะ”

“ครับท่าน” ลือเซโค้งรับคำสั่ง แล้วมองผู้เป็นนายเดินนำขบวนไป ชี้นำรถที่จัดเตรียมไว้ด้วยสีหน้าครุ่นคิด

ขบวนผู้บัญชาการใหญ่เคลื่อนออกไปแล้วลือเซจึงเดินกลับไปเขตโรงงานผลิตยา เขาเห็นคนงานสามสี่คนมายืนนอกกันอยู่บริเวณหน้าห้องซังเซलय ซึ่งจำได้ว่าเป็นกลุ่มเดียวกับที่มีกุญแจห้องซังที่เปาเซี่ยะตงมอบหมายให้เป็นผู้คุมนักโทษนั่นเอง

ลือเซถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ถ้าเขาไม่ทำอะไรสักอย่างคนข้างในคงไม่รอด พวกข้างนอกนี่จ้องตาเป็นมันกันอยู่แล้ว ชายหนุ่มมองไปรอบๆ ประเมินสถานการณ์ และคิดวางแผนในใจอย่างรวดเร็ว ถ้าจะช่วยก็ต้องลงมือตอนนี้ ไม่มีโอกาสดีไปกว่านี้อีกแล้ว

“เฮ้ย!” เขาส่งเสียงออกไป พวกที่กำลังไขกุญแจประตูห้องซังพากันสะดุ้งหันกลับมามอง

“มายืนทำอะไรตรงนี้วะ ทางนี้งานชุม เร่งกันแทบตายไปช่วยหน่อยเร็ว” ลือเซยื่นเท้าสะเอวสั่งเสียงเครียด

“แต่ท่าน...”

“ยังจะซักซ้ำอีก กำหนดส่งของอีกไม่กี่วันนี้แล้ว ถ้าไม่ทันตามออเดอร์ คงรู้ว่าเราจะโดนทํานองโทษยังไง” เขาทำท่าซึ่งข้ง และได้ผลตรงยก ‘ท่าน’ ขึ้นมาชู

พวกนั้นกลัวหอคอย่น รีบสลายตัว ลือเซส่งเสียงสั่งการให้คนนั้นไปทางนู่น คนนั้นไปทางนี้ แยกย้ายกันทำงาน จนสุดท้ายบริเวณห้องคุมขังก็ปลอดคน

เขาเดินเข้าไปดู เห็นกุญแจคาอยู่ที่ประตู พวกนั้นคงรีบจนไม่ทันดึงกุญแจกลับไปด้วย

ลือเซยื่นมืออยู่ดีใจหนึ่ง ก่อนตัดสติใจไปประตู เมื่อก้าวเข้าไปคนข้างในก็ตื่นตัวจ้องมองมาอยู่แล้ว

“นาย!” ที่แรกสีหน้าเธอซีดเผือดแต่พอเห็นว่าเป็นเขาก็ทำท่าถอนใจ คล้ายโล่งอก

“ช่วยฉันด้วยนะ” นัปดาห์อ่อนวอนต่อ เห็นเขาเป็นเพียงความหวังเดียว เพราะก่อนหน้านี้อือเซมีท่ามีเหมือนจะใจอ่อน ไม่คิดทำร้ายเธออย่างคนอื่น

ชายหนุ่มมองร่างบางแล้วก็ถอนใจ...อยู่ดีไม่ว่าดี แกวงแก้หาเสี้ยนแท้ๆ เขากันดำตัวเองในใจ

“ก็กำลังจะช่วยนี่ไง” เขาเดินเข้าไปทูลดตัวนั่งยองๆ ตรงหน้านักโทษ นัปดาห์ทำตาโตกว่าเมื่อครู่นี้อีกเป็นเท่าตัว ดูเหมือนเธอไม่ได้คิดว่า จะได้รับการตอบรับจากลือเซ ทำไมเขาถึงจะช่วยเธอ

“นายจะช่วยฉันจริงหรือ” เธอมองอย่างระแวง ไม่แน่ใจ

ลือเซจ้องหน้าคนถาม แหวตาของเขาจริงจัง

มองหน้าใกล้ๆ กันอย่างนี้ นัปดาห์เพิ่งสังเกตว่าภายใต้หนวดเครารากรุงรังคือใบหน้าคมคาย จมูกโด่งเป็นสันได้รูปปรับกับคิ้วเข้มหนาพาดตรง และแหวตาคมกริบ ลักษณะหน้าตาดูไม่เหมือนเชื้อชาติเดียวกับคนพวกนี้ พื้นเดิมเขาน่าจะเป็นคนผิวสองสีแต่คล้ำแดดทำให้เข้มขึ้น

เขาเป็นคนหน้าหนึ่งมาก เดอาอาร์มณียาก เธอพยายามจะค้นหาความจริงใจในแวตตาของเขา ว่าตั้งใจจะช่วยจริงหรือหลอกให้สับสน แต่ดูไม่ออกเลย

คนอะไร หนึ่งอย่างกับน้ำในบ่อ...

“ว่าไงล่ะ จะช่วยฉันจริงๆ เหรอ” เธอทวนคำถามเมื่อเขานิ่งนานเกินไป นับดาวได้ยินเสียงเขาผ่อนลมหายใจ...

“ถ้าผมช่วย คุณกล้าหนีไหม ผมช่วยได้แค่ปลดเชือกให้คุณเท่านั้น ที่เหลือขึ้นอยู่กับสองขาของคุณเอง”

นับดาวไม่ต้องเสียเวลาคิดเลย เธอพยักหน้าตอบรับทันที

“ฉันกล้าหนี ช่วยฉันด้วย”

“ต้องหนีเข้าป่านะ” เขาบอกเงื่อนไขเพิ่ม

คราวนี้นับดาวนั่งคิดนิดหนึ่ง แต่ก็คิดเดียวเท่านั้น ไปตายในป่าก็ยิ่งดีกว่าตายทั้งเป็นที่นี้ เธอจึงพยักหน้ายืนยันอีก

ลือเซจ้องมอง เห็นแวตตาหญิงสาวมีความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว จึงตัดสินใจแก้เชือกที่ข้อมือกับข้อเท้าให้ ตอนจะลุกขึ้นนับดาวเซเล็กน้อยเพราะไม่ได้เดินมาหลายวัน ลือเซเข้าไปช่วยจับเป็นหลักยึดให้เธอ ลักพักตั้งหลักได้เธอก็ปล่อยแขนเขา

“ตามผมมา” เมื่อเห็นเธอตั้งหลังได้มั่นคงแล้วเขาก็ลั้ง

ก่อนออกจากห้องซังลือเซออกไปดูลาดเลาว่าปลอดภัยคนแน่ ก่อนหน้านี้เขาวางแผนลี้ภัยกันแยกย้ายกันไปทำงานในจุดลับสายตาจากตรงนี้

นับดาวย่องตามออกมา ตามติดลือเซเป็นเงา เขาเดินเธอเดิน เขาหยุดเธอก็หยุด เขาพาเธอลัดเลาะกระท่อมหลายหลังจนกระทั่งไปถึงชายป่าแล้วควักห่อผ้าออกมาจากกระเป๋าทางเกง ห่อขนาดกลางๆ ที่แรกเธอสังเกตเห็นเหมือนกันว่ากระเป๋าของเขาตุงๆ

เขายื่นของสิ่งนั้นให้เธอพร้อมอธิบายว่า “ที่นี้อยู่ห่างจากชายแดนสามสิบกว่ากิโลฯ แต่ต้องเดินผ่านป่า ข้ามภูเขาหลายลูก คุณไม่มีทางเดินถึง

ก่อนมีดแน่ นั่นแปลว่าคุณต้องเอาชีวิตรอดในป่า ในเมื่อเลือกจะหนีแล้วก็
ต้องหนีให้สุด จะให้เขาตามตัวกลับมาไม่ได้เป็นอันขาด เพราะคุณคงไม่มี
โอกาสหนีเป็นครั้งที่สองอีกแล้ว เข้าใจใช่ไหม”

อัยการสาวพยักหน้ารับ ฟังเขาอย่างตั้งใจ

เขาคลี่ย่ห่อผ้าให้ดูของข้างใน มีแผนที่ เช็มทิศ และของกินลักษณะ
เป็นแท่งๆ อยู่ในห่อหลายชิ้น

“ผมเขียนแผนที่ไว้ให้คร่าวๆ ว่าคุณจะต้องเจออะไรบ้าง มีเช็มทิศให้
หนึ่งอัน ใช้เป็นไหม”

นับดาวพยักหน้า เคยเรียนมาในวิชาลูกเสือ-เนตรนารี

“ดี” เขาชม แล้วย้ำว่า “จำไว้ว่าให้เดินลงทางใต้ ต้องผ่านเขาหลายลูก
ผ่านลำธารหลายสาย ถ้าเห็นธงชาติไทยที่ฐานปฏิบัติการของทหารชายแดน
เมื่อไหร่ก็แปลว่าถึงบ้านแล้ว ให้พุ่งตรงเข้าหาธงชาติ แล้วคุณจะปลอดภัย”

นับดาวก็อ่านแผนที่ และพยายามทำความเข้าใจอย่างรวดเร็วที่สุด
แต่ดูเหมือนเธอจะไม่มีเวลามากไปกว่านี้แล้ว

เขามองซ้ายมองขวาแล้วเร่ง “รีบไปได้แล้ว”

นับดาวมัดห่อผ้ากลับดังเดิม เงยหน้าสบตาเขาแล้วถามเป็นประโยค
สุดท้าย

“นายชื่ออะไรใช่ไหม”

ชายหนุ่มคราครึมพยักหน้ารับ

นับดาวจ้องมองเขาด้วยแววตาซาบซึ้งใจ มีน้ำตาคลอชนิดๆ

“ขอบคุณนะลือเซ” เธอบอกแล้วก็วิ่งหายเข้าไปในป่า

ลือเซมองตาม เธอวิ่งเร็วใช้ได้ แวบเดียวกลับสายตา และไม่ได้ยินเสียง
ฝีเท้าแสดงว่าน่าจะไปได้ไกลแล้ว...เขาภาวนาขอให้เธอปลอดภัย ขอให้ถึงบ้าน
อย่างปลอดภัย เขาส่งเธอได้แค่นี้จริงๆ

ลือเซเดินกลับไปทำงาน ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีใครสงสัย
อะไรเขาลักนิต ทุกคนก็มึนๆกั่มตาทำงานกันงๆ เร่งผลิตรายให้ทันตาม

ออเดอร์ คราวนี้หลักสิบล้าน

“นั่นรถท่านนี่” จู่ๆ ก็มีคนงานส่งเสียงบอก

ลือเซยหันหน้าจากงานที่กำลังทำอยู่ หันไปมองประตูทางเข้า เห็นขบวนรถท่านนายพันกลับเข้ามาจริงๆ

“ทำไมกลับมาเร็วแท้ ไหนว่าท่านจะค้างคืนที่หมู่บ้านนั้นไม่ใช่หรอ” คนงานคนหนึ่งทำท่าสงสัย

“สงสัยเปลี่ยนแผนละมั้ง เอ็งก็รู้ว่าอารมณ์ท่านขึ้นๆ ลงๆ”

ลือเซใจหายวาบ ท่านนายพันกลับมาก่อนกำหนด ความจะแตกก่อนเวลาอันสมควรหรือไม่ เขาค่อยๆ วางมือจากงานอย่างเนียนๆ ไม่กระโดดกระตาคให้ใครสงสัย และเดินออกมาเงียบๆ ลัดเลาะไปซุ่มดูการเคลื่อนไหวของเปาเซี่ยะตงใกล้ๆ เขาเห็นท่านเดินกลับไปที่บ้านพักส่วนตัว ดูท่าเหมือนจะลืมของอะไรสักอย่าง ก่อนถึงตัวบ้าน มีลูกน้องคนหนึ่งวิ่งหน้าตื่นเข้าไปหา ลือเซจำได้ว่าคือหนึ่งในคนงานที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้คุมนับดา

“ท่านนายพันครับ”

“ว่าไงเปียง มีเรื่องอะไร”

“นั่งนั่นหนีไปแล้วครับ” เปียงรายงานเสียงหอบ

“อะไรนะ!” เปาเซี่ยะตงถลึงตา เลือดสูบฉีดขึ้นไปกระจายบนใบหน้าของเขาทันที

ลูกน้องแต่ละคนพากันก้มหน้า ครั้นคร้าม ไม่มีใครกล้าสบตาตรงๆ

“มันจะหนีไปได้ยังไง”

“ผมก็ไม่รู้ครับ เมื่อก็ผมไปช่วยที่โรงงานแป็บเดียว กลับมาจะเอาข้าวให้มันกิน มันก็ไม่อยู่แล้ว”

เปาเซี่ยะตงฟังแล้วโมโห คนทั้งคนไม่ใช่หมดตัวเล็กๆ จู่ๆ จะอันตรธานหายไปได้อย่างไร

“โธ่เว้ย! มัดมือมัดเท้ามันไว้อย่างนั้น มันจะหนีไปได้ยังไงวะ” เขาสบถลั่นขรม แล้วก็เปลี่ยนทิศทางเดินดุ่มๆ ไปทางห้องซังนักโทษแทน

ประตุมิแม่กุญแจแขวนอยู่และมีกุญแจเสียบคาไว้ด้วย เปาเซี่ยะตง หันมามองพวกผู้คุมด้วยสีหน้าถมึงทึง พวกนั้นตัวสั้นนั่งงก เมื่อเขาผลัก ประตูเปิดเข้าไปก็ไม่เห็นใครในห้อง เหลือเพียงแต่เชือกที่งัวให้ดูต่างหน้า

เปาเซี่ยะตงหยิบเชือกขึ้นมาปาทิ้งอย่างไม่สบอารมณ์

“มันแก่เชือกเองหรือมีคนช่วยมันครับ” ทหารคนสนิทถามความเห็น ของผู้เป็นนาย

เปาเซี่ยะตงไม่ตอบ แต่หันไปสอบสวนนายเปียง

“เอ็งเห็นมันครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

“ตอนเอาข้าวเข้ามาให้ครับ” เปียงตอบไม่เต็มเสียง เหงื่อแตกพลั๊ก ไปหมด ผู้คุมสามคนเถียงกันเองว่าใครเป็นคนลี้มกุญแจคาที่งัวที่ประตู ยังไม่ทันได้สอบสวนอะไรเพิ่ม ทหารคนสนิทก็คนที่วิ่งไปตามเรื่อง จู่ๆก็กลับมารายงานท่าน

“ทหารเวรทุกด้านบอกว่าไม่พบคนเข้าออก นอกจากขบวนของเรา ครับ”

เปาเซี่ยะตงครุ่นคิดแล้วสันนิษฐานว่า “มันน่าจะหนีเข้าป่า จัดคนออก ตามหาเดี๋ยวนี้เลย มันคงยังไปได้ไม่ไกล”

ไปทางไหนต่อละเนี่ย!

นับดาวหยุดหอบ ทางแผนที่ของลือเซอออกมาดูเส้นทางและหยิบ เข็มทิศขึ้นมาดูทิศทางประกอบด้วย จนมั่นใจแล้วว่าต้องไปทางไหน เธอ สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด รวบรวมพลังที่เหลืออยู่ออกวิ่งยกที่สอง...วิ่งอย่าง ไม่คิดชีวิต ไม่แยแสต่อกิ่งหนามระหว่างทางที่เกี่ยวเสื้อผ้า แขนขา จนเลือด ออกชิบๆ

“กรี๊ด!”

ระหว่างที่วิ่งอยู่ก็มีใครคนหนึ่งจู่โจมออกมาจากข้างทาง ตะครุบตัว นับดาวเอาไว้ เธอมีโอกาสดังเสียงร้องแค้นเดียวเท่านั้น เมื่อถูกฝ่ามือ

หนาตะครุบเข้าที่ปาก เสียงหวีดร้องก็กลายเป็นเสียงอู้อี้ๆ เล็ดลอดออกมา
แทบไม่ได้

“ซู่ว” เจ้าของฝ่ามือหนาหยาบกร้านส่งเสียงกระซิบที่ข้างหู
นับดาวเหลือบตามอง เขาซ่อนอยู่ด้านหลังเห็นหน้าไม่ถนัด แต่เมื่อ
เขาเบี่ยงตัวนิดหนึ่ง เธอก็เบิกตากว้าง

“ลือเซ!” นับดาวครางออกมาเมื่อเขายอมปล่อยให้มือออกจากปากของ
เธอ

ชายหนุ่มโหม้มตัวลงต่ำ สอดสายสายตามองผ่านสุ่มทุ่มพุ่มไม้ไปรอบๆ
แล้วกระซิบบอกว่า

“ตามผมมา อย่าส่งเสียงดังนะ”

นับดาวงุนงง แต่ก็ยอมให้เขาจับมือพาเบี่ยงไปจากเส้นทางเดิม เดิน
ไปได้สักห้าร้อยเมตร เขามองซ้ายมองขวาแล้วก็ทรุดตัวนั่งลงบนปลายเท้า
พร้อมกับกดร่างบางให้ก้มต่ำลงด้วย

“เกิดอะไรขึ้น ตามฉันทำไม” นับดาวถามด้วยความสงสัย สีหน้า
ของเขาเคร่งเครียดจนเธอใจคอไม่ดี

“ท่านนายพันกลับมา คุณต้องกลับไปทำงานก่อน”

ได้ยินอย่างนั้นนับดาวก็หน้าเสีย สายหน้ายิกๆ

“ไม่นะ ฉันไม่กลับ”

ถึงตาลีเซส่ายหน้าบ้าง

“คุณไม่เข้าใจ อยู่ที่นี่ยังไงก็ไม่รอด ท่านส่งคนออกสะกดตรอยตามคุณ
มาแล้ว พวกนั้นมีแต่คนชำนาญพื้นที่ ไม่มีทางที่คุณจะเดินป่าได้เร็วกว่า
พวกมัน ยิ่งมันก็ต้องเจอคุณก่อนค้ำแน่”

นับดาวทำหน้าเลิกลี้ก หันกลับไปมองเส้นทางที่เพิ่งจากมา ตลอดทาง
เธอไม่รู้สึกว่ามีใครตามมาเลย แต่ก็นั่นแหละ ขนาดว่าลือเซมาถึงตัวแล้วเธอ
ก็ยังไม่รู้จนกระทั่งถูกคว่ำตัว ถ้าไม่ใช่เพราะเขามีฝีมือที่เขามากก็คงเป็น
เพราะเธอเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาวิ่งจนไม่ทันได้สนใจอะไร

“ไม่นะ กลับไปก็ต้องตาย ฉันไม่กลับ!” อัยการสาวตึงตันจะหนีตาม
แผนเดิม

ลือเซทำสีหน้ายุ่งยากลำบากใจ เขาจับไหล่เธอไว้ ตรึงให้หันมามอง
หน้าเขา และบอกอย่างจริงจัง

“กลับไปยังมีโอกาสได้ต่อลมหายใจ แต่ถ้าดันทุรังหนี ยิ่งไงพวกมัน
ก็ต้องเจอตัว มันไม่ฆ่าคุณหรอกเพราะมันต้องการทราบคุณ คงนึกออก
ใช่ไหมว่าพวกมันจะทำอะไรกับคุณในป่านี้” เขาไม่ได้ขู่เธอเลย ที่พูดไปจะ
เกิดขึ้นอย่างแน่นอนถ้าเธอไม่ทำตามที่เขาบอก

นับดาวทำท่าครั่นคร้าม แต่แวตาก็ยังแข็งข้อ

“ไหนเมื่อกี้นายบอกว่า ถ้าหนีแล้วต้องหนีให้สุด จะไม่มีโอกาสหนี
ครั้งที่สองอีก” เธอยกเอาคำพูดของเขามาย้อน

“สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้ว ผมไม่รู้ว่าคุณจะกลับมาเร็วขนาดนี้”

นับดาวก็ตรึมฝีปาก กลืนน้ำตาที่เอ่อคลอ เธอไม่อยากกลับไป...
กลับไปก็โง่แล้ว!

ลือเซสังเกตเห็นท่าทาง เข้าใจว่าเธอรู้สึกอย่างไร เขาจึงให้คำมั่น “ผม
สัญญาว่าจะพาคุณหนีออกมาให้ได้อีกครั้ง แต่ตอนนี้คุณต้องทำตามที่ผม
บอกก่อน โอเคไหม”

นับดาวหันมาจ้องตาเขา จ้องลึกลงไปราวจะค้นหาว่าเขาจริงใจหรือไม่
เขาจะทำอย่างที่พูดจริงหรือเปล่า เขาเป็นใคร ทำไมเธอต้องเชื่อใจเขา
ด้วยล่ะ

อะไรบางอย่าง...บางอย่างในแวตาคู่หนึ่งที่ทำให้นับดาวโกรธตัวเอง
เธอตัดสินใจปล่อยให้เขาจับข้อมือกลับไปทางเดิม...ทั้งที่อาจเป็นหนทาง
สู่ความตาย

นับดาวไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอถึงได้ไว้ใจผู้ชายคนนี้ ทั้งที่เขาไม่มี
อะไรให้น่าไว้ใจเลย

ลือเซพานับดาววิ่งอ้อมไปอีกเส้นทาง ซึ่งเป็นทางเดียวกับที่เขายใช้
ตอนวิ่งออกมาตามหญิงสาว เพื่อหลีกเลี่ยงพวกที่กำลังออกตามหา

ตอนขามาลือเซเชื่อว่าเขาไม่เคยวิ่งด้วยความเร็วเท่านี้มาก่อนในชีวิต
แม้กระทั่งตัวเองก็เพิ่งรู้ว่าตนสามารถวิ่งได้เร็วขนาดนั้น

หากลับมีนับดาวด้วย การเดินทางช้าลงกว่าครึ่ง แต่ลือเซคิดว่า
น่าจะยังกลับไปทัน พวกที่ออกตามล่านับดาวต้องใช้เวลาในการสะกดรอย
คนเดินกับคนวิ่ง คนวิ่งย่อมต้องถึงก่อน ปานนี้พวกนั้นคงยังไม่ถึงจุดที่
เขาพบตัวนับดาวด้วยซ้ำ ก่อนกลับลือเซทำรอยไว้ให้พวกนั้นสับสน ทั้งรอย
เส้นทางและจำนวนรอยเท้า

เมื่อมาถึงตัวหมู่บ้าน ลือเซลากนับดาวอ้อมไปข้างหลัง ซึ่งเป็นจุดตั้ง
กระท่อมที่พักอาศัยของเขา เขาได้บ้านเดี่ยวห่างไกลจากบ้านคนงานคนอื่น
ออกมาพอสมควร เพราะชอบความเป็นส่วนตัว เขาพานับดาวไปที่นั่น
แล้ววิ่งไปเปิดหีบค้ำหาของที่ต้องการ

“เปลี่ยนชะ”

นับดาวรับผ้าถุงกับเสื้อยืดมาถืออย่างงงๆ

“เร็วสิ แล้วถอดชุดเก่าส่งมาให้ผมด้วย”

“เปลี่ยนที่ไหนล่ะ”

“ก็ที่นี่แหละ เร็วเข้า ไม่มีเวลามาขายแล้วคุณ”

เขาลังช้าแล้ววิ่งลงจากบ้านหายไปข้างหลัง นับดาวไม่รู้จะไปทำ
อะไร

เธอยืนงอแงๆ สถานที่ไม่อำนวยเอาเสียเลย เพราะเป็นกระท่อมมี
ห้องเดียวไม่มีการกั้นแยกสัดส่วนใดๆ แต่ก็ต้องกลั่นใจทำตามที่เขาสั่ง เขา
กลับเข้ามาอีกที่เธอก็เปลี่ยนเสร็จแล้ว จึงส่งเสื้อผ้าตัวเก่าให้เขา เขารับไปทำ
อะไรอยู่ครู่หนึ่ง เธอไม่ทันมองเพราะผ้าถุงจะหลุดจึงต้องมัดใหม่ให้แน่น
เสร็จแล้วเขาก็รีบลากเธอออกจากบ้าน

ที่บริเวณหน้าบ้าน ลือเซซังก่เมื่อมีชายคนหนึ่งเดินผ่านมา ชายคนนี้

ชื่อ ปะโล เป็นคนงานคนหนึ่งในโรงงานผลิตยาแห่งนี้ เป็นคนหนึ่งที่พันเอก เปาเซี่ยะตงให้ความสนใจ เพราะปะโลแต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องของท่าน นายพัน

ลือเซซงัก มองปะโล

ปะโลก็จ้องมองเขา และมองเลยไปยังหญิงสาวที่เขาจูงอยู่ด้วย

ลือเซกัลั่นหายใจ เหมือนจะวัดใจกัน อึดใจเดียวปะโลก็เดินผ่านหน้าเขาไป ไม่พูดไม่จาอะไรสักคำ

“เขาเห็นเราแล้ว จะเป็นอะไรหรือเปล่า” นับดาวสะกิดถามด้วยความกังวล กลัวว่าการกลับมานอกจากเธอต้องถูกทรมานฟรีๆ แล้วลือเซจะถูกจับได้ คราวนี้ช่วยดู เธอเองก็ไม่ต้องหวังว่าจะมีใครช่วยออกไปได้อีก

ลือเซมองตามหลังปะโลไป เขาครุ่นคิดหนัก ไม่รู้ว่าปะโลสงสัยอะไรหรือไม่ ปกติเขากับนายคนนี้ไม่ค่อยสูงส่งกันอยู่แล้ว ปะโลเป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยพูดกับใคร และลือเซก็รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าปะโลไม่ชอบชี้หน้าเขา เจอกันที่ไรก็คอยจ้องมองมาด้วยท่าทางแปลกๆ

ลือเซไม่มีเวลามาคิดเรื่องปะโล ตอนนั้นต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน เขารีบลากนับดาวกลับไปห้องซัง สัมผัสได้ว่ามือของเธอเย็นเฉียบ เธอคงไม่อยากรากลับไปที่นั่น แต่ไม่มีทางเลือก

เขาเองก็ไม่มีเช่นกัน...

“ท่านครับ ผู้หญิงคนนั้นอยู่กับลือเซครับ” เปียงซี้ไม่ชี้มือมาทางลือเซ เมื่อเห็นหนุ่มร่างสูงจูงนักโทษสาวกลับมา

“ไหน” ท่านนายพันมองตาม เมื่อเห็นตัวลูกน้องคนเก่งลากตัวนับดาวมาจริงๆ ก็ทำหน้างุนงง

“ลือเซ!”

“ครับท่าน” ลือเซก้าวเข้าไป ค้อมศีรษะลงให้ผู้เป็นนาย

นับดาวยืนหลบอยู่ข้างหลังเขา ตัวสั่นนิดๆ

“แม่ขึ้นไปอยู่กับนายได้ยังไง” เปาเซี่ยะตงสอบสวนทันที

“เมื่อก็ผมเดินผ่านห้องซัง ไม่มีใครอยู่เฝ้าข้างหน้า ผมได้ยินเสียงร้องให้ช่วยมาจากข้างใน เห็นภุมญาเจสิยบคาไว้ก็เลยเปิดเข้าไปดูครับ” ลือเซตอบด้วยสีหน้าราบเรียบ

นับดาวฟังแล้วที่งั้น น้ำเสียงของเขานิ่งเรียบ ไม่มีร่องรอยพิรุณใดๆ เลย เสียงของเขานิ่งไม่ต่างจากหน้าตาจริงๆ

“มันร้องทำไม” เปาเซี่ยะตงมองเลยไปยังนับดาว แหวตาของเขาหิ่ยมเกรียม

“เธอมีประจำเดือนครับ ก็เลยร้องขอเข้าห้องน้ำ ผมเห็นเลือดเลอะเต็มเสื้อผ้าไปหมดก็เลยแก้เชือกพาไปห้องน้ำ หาเสื้อผ้าใหม่ให้เปลี่ยน”

ท่านนายพันหรือตามองเหมือนยังมีความระแวงแคลงใจ

“นี่กระโปรงเหมือนเลือดของเธอครับ” ลือเซยื่นกระโปรงที่ถือมาด้วยเป็นหลักฐาน

นับดาวถึงบางอ้อ ที่แท้เขาขอเสื้อผ้าตัวเก่าไปทำให้เหมือนเปื้อนเลือด แต่เขาไปเอาเลือดอะไรมาจากไหนก็ไม่ทราบ

“เฮ้ย ไม่ต้อง!” เปาเซี่ยะตงร้องลั่น ขยับถอยห่างออกไปราวกับถูกโยนของร้อนใส่ตัว

ลูกน้องคนอื่นๆ ของท่านผู้นำก็พากันถอยกรูด ทำท่ารังเกียจ

“เฮ้ย อะไรวะลือเซ เดี่ยวของเสื้อหมด เอาไปไกลๆ”

ลือเซซอขนยืมไว้ในใจแล้วลดแขนลง

“ท่านครับ ถ้ามันกำลังมีรอบเดือน ผมไม่ขอยุงนะครับ” ลูกน้องที่ถูกจัดให้เป็นผู้คุมนับดาวเอ่ยอ้อมแอ้มกับผู้เป็นนาย

จังหวะนั่นลือเซหายใจไม่ทั่วท้องเพราะเห็นปะโลเดินมายืนอยู่ข้างหลังพวกลูกน้องคนอื่นๆ ถ้าปะโลพูดอะไรขึ้นมา ก็อาจจะทำให้เปาเซี่ยะตงสงสัยได้ ลือเซปลอบใจตัวเองว่าถึงปะโลพูดเขาก็ยังมีทางแก้ เพราะเรื่องที่เขาเล่าให้เจ้านายฟังก็ไม่ต่างอะไรจากที่ปะโลเห็น เพียงแต่ปะโลอาจจับสังเกตอาการพิรุณของเขากับนับดาวได้ในจังหวะนั้น เพราะโผล่มาช่วงที่เขา กับ

นับดาวยังไม่ทันตั้งตัวเหมือนตอนนี้

ลือเซประสานสายตากับปะโล่ จ้องตาไว้ใจ และสุดท้ายปะโล่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา คล้ายว่าเดินมาสมทบร่วมสังเกตการณ์เท่านั้น

เมื่อไม่มีอะไรจะสอบสวนต่อ เปาเซี่ยะตงก็สั่งว่า “พามันกลับเข้าไปขังมัดเชือกให้เรียบร้อย”

ไม่มีลูกน้องคนใดกล้าเข้าไปใกล้นับดาว เปาเซี่ยะตงทำท่ารำคาญแล้วหันมาถามลือเซ

“นายไม่กลัวของเสื่อมเหมือนอย่างพวกนั้นใช่ไหม”

“ผมไม่มีของครับท่าน มีสองอย่างคือสมองกับสองมือ” ลือเซตอบ
 หนึ่งๆ

เปาเซี่ยะตงหัวเราะชอบใจ

“อืม ดี ingsักโทษคนนี้นั้นให้นายเป็นคนคุม ถ้าหนีไปได้ ก็เป็นความผิดของนายเต็มๆ นะลือเซ”

“ครับท่าน” เขาผงกศีรษะรับคำสั่ง

“แต่ฉันเชื่อฝีมือนาย แค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียว มันไม่มีทางหนีไปไหนรอดหรอกถ้านายไม่ได้เต็มใจปล่อยมันไปเอง จริงไหมลือเซ” ผู้เป็นนาย
 ดักคอ

“จริงครับท่าน” ลือเซพยักหน้ารับแล้วกระซอกแขนนับดาวเข้าไปในกระท่อมห้องขัง

แว่วๆ เสียงเปาเซี่ยะตงถามลูกน้องอยู่ข้างนอกว่า “อ้าวเฮ้ย ส่งใครไปบอกพวกในป่าหรือยังว่าเจอผู้หญิงแล้ว”

“เอ้อ จริงด้วยครับท่าน”

ลือเซเงี่ยหูฟังมีเสียงซุลมุนด้านนอก คงจะมีการสั่งคนให้เข้าไปบอกข่าวพวกในป่า จากนั้นไม่นานเปาเซี่ยะตงก็ตามเข้ามา ลือเซกำลังก้มมัดเชือกที่ข้อเท้าให้นักโทษอยู่พอดี

เปาเซี่ยะตงยืนมอง จนมัดเสร็จแล้วลือเซจึงถอยไปยืนข้างนาย

“ฉันเปลี่ยนผู้คุมคนใหม่ให้ หวังว่าจะถูกใจแก่นะนับดาว” เปาเซี่ยะตง พุดกับนับดาวแล้วหัวเราะชอบใจ ก่อนออกไปยังตบไหล่ลือเซแรงๆ แล้วสั่งความว่า

“เต็มที่นะลือเซ อยากรทำอะไรก็ทำ แค่อย่าให้มันหนีไปได้และอย่าให้มันตายก็พอ”

“ครับท่าน” ลือเซก้มหัวลงรับคำสั่ง รอจนผู้เป็นนายเดินออกไปแล้ว เขาก็จึงเงยหน้าขึ้น

‘ผู้คุม’ กับ ‘นักโทษ’ ประสานสายตากัน...ในวินาทีนั้น ลือเซรู้สึกเหมือนมีก้อนหินหนักๆ ถ่วงทับลงมาที่บ่าทั้งสองข้างของเขา...คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ